

84
17.9.20
RAGHUVAMSA

❖ CHARITHAMIRTHAM. ❖

5.11
2631

BY
A. KUMARASWAMY PILLAI.

EDITED WITH NOTES
BY
K. AMBALAVANA PILLAI

CHUNNAKAM:
Thana Letchumy Book Depot.

1930.

PRICE 50 CTS.

21.12
சுவிசர்
SL/PR

5.12 SLPR
55 57 77 2631
5.12
FOREWORD.

Kalidasa is known to the general reader by his plays Sakuntala and Vikramorvasi; but he was a poet as well as a dramatist. Two of the best Sanskrit epics are from his pen -- the RAGHUVAMSA and the KUMARASAMBHAVA. The RAGHUVAMSA deals with the inexhaustible story of Rama and of his ancestors. This beautiful poem has a Tamil rendering by Arasa-kesari, a nephew of Pararajasekhara, king of Jaffna. Every Jaffna Tamil ought to be proud of this literary achievement and ought to be familiar with its contents. But unfortunately like so many other works in Tamil, this is also in poetry and the average reader may not possess sufficient knowledge to understand Tamil classics. It is a sad fact that Tamil still suffers from a lack of really good books in prose. So we are indebted to the late lamented Sri-la-Sri A. Kumaraswamippulavar of Chunnakam for a prose version of RAGHUVAMSA. The author had a good knowledge of Sanskrit and had read the poem in the original. As to his learning in Tamil he was one of the very few Jaffna Pundits whose works were known to and appreciated by the great scholars in South India.

I have read through this book carefully and I can recommend it wholeheartedly. The author did not live to see the publication of his last work. In fact he did not even revise it. So a few errors that may be found ought to be overlooked.

The book is suitable to be used as a text-book in schools. In fact it is far superior to many of the text-books now in use in schools.

Colombo,
January 1930.

Francis Kingsbury,

LECTURER IN TAMIL

UNIVERSITY COLLEGE,

இரவல் எடுப்பு
இரவல் எடுப்பு

உ
சிவமயம்

முகவுரை.

நூல்கள் செய்யுளானும் ஆக்கப்படும்; உரையானும் ஆக்கப்படும். உரை - வசனம். கற்றோருகிய இக்காலத்திலே உரையான் ஆக்கப்படும் நூல்களே அதிகம் பயன்றரும். அந் நூல்களுள்ளும் அதிகம் பயன்றருவன வழக்களின்றி எளிதான நடையிலே அழகும் சுவையுமுற ஆக்கப்படுவனவே. அவ்வாறு ஆக்கப்பட்டதே இரகுவமிச சரிதாமிர்தமெனப் பெயரிய இந் நூலாகும்.

இந்நூலின்கண்ணே சூரியகுலத்திற்பிறந்த திலீபராஜன் குமா ராகிய இரகுமுதலியோருடைய சரிதம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இந்நூலை ஆக்கினோர், சுன்னாகம், வித்துவசிரோமணி ஸ்ரீமத்: அ. குமாரசுவாமிப் புலவரவர்களே. அவர்கள் உரை நூலை அழகுற ஆக்குவதில் அதிசமர்த்தர் என்பது, அவர்களெழுதிய சிசுபாலசரித முதலிய உரை நூல்களைப் படித்தவர்கட்கு நன்கு புலப்படுமாதலின், அதனை யாம் மீண்டும் ஒருகால் ஈண்டுக் கூறுதல் மிகையேயாகும். இந்நூல் வடமொழி இரகுவமிசத்தையும் தென்மொழி இரகுவமிசத்தையும் முதனூல்களாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. இதன்கண் தென்மொழி இரகுவமிசச் செய்யுட்கள் சில இடையிடையே மேற்கோளாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டிருத்தலால், இது, படிப்போர்க்கு உரைநூற்பயிற்சியோடு செய்யுட் பயிற்சியையும் உண்டாக்கவல்லதாகியிருந்த பயனுடைத்தாய் மிளிர்கின்றது. புலவரவர்கள் தாமெழுதிய இதனை வெளிப்படுத்தமுன்னமே தேகவியோகமடைந்தார்களாதலின், இதுகாறும் இது வெளிவாராதாயிற்று. இப்

௫

பொழுது இதனை, அவர் சிரேட்டகுமாரரான ஸ்ரீ: அம்பல வாணபிள்ளை அவர்கள் பதிப்பித்துத் தமிழகம் இதன் பயனை நுகருவான் வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றார்கள். அன்றியும், படிப்போர் எளிதுணருமாறு, இதன்கண் ஆங்காங்குவரும் கடினபதங்களுக்குப் பொருள் எழுதிப்பதிப்பித்து இதனோடு சேர்த்துமிருக்கின்றார்கள். வழுவும் கெடுதியு மமைந்துள்ள கதை (Novels) நூல்களைப் படித்து உலகங்கெடுகின்ற இக்காலத்திலே இத்தகைய உரை நூல்கள் வெளிவருவது எத்துணைப் பயனுடைத்தென்பது அறிஞர்க்கே தெரியும். ஆதலின், இதனை எழுதி உதவிய புலவரவர்களுக்கும், வெளியிட்டுதலிய அவர் குமாரரவர்கட்கும் தமிழகம் என்றுங் கடமைப்படற்குரியதேயாம்.

வித்தியாதரிசிகள் இந்நூலை நோக்கி இதனைத் தகுந்ததொரு வகுப்பிற்குப் பாடபுத்தகமாக நியமிப்பாராயின், அவ்வகுப்பு மாணவர்கள், இதனைப்படித்துப், பழைய சரித்திர அறிவுடையராவதுமன்றிக், காலத்தில் இதுபோன்ற உரைநூல்களை எழுதுவதிலும் வல்லராவர் என்பது திண்ணம். அன்றியும், உரைநூல்களெழுதுவோரும் தமக்குவரும் பயனோக்கி உரைநூல்களை மேலும் மேலும் எழுதுவதில் அதிஊக்கமுடையராவார் என்பதுநிண்ணமாம். இவற்றோனே தமிழ்மொழியும் வளர்ச்சியடையும். ஆதலால், வித்தியாதரிசிகள் இதனைச் சிந்தித்து இந்நூலைத் தகுந்ததொரு வகுப்பிற்குப் பாடமாக நியமித்துத் தமிழ்மொழிவளர்ச்சிக்கு உதவிசெய்வது நன்றும்.

இங்ஙனம்

சி. கணேசையர்.

உபநியாசம்.

இரகுமயிச சரிதாமிர்தம் என்பது இரகு மஹா ராஜாவின் மரபிற் பிறந்த அரசர் சரிதமாகிய அமிர்தம் என விரித்துக் கூறப்படும். இரகு என்பவன் திலீபன் என்பவனுக்குப் புதல்வனாய்த் தன்மரபிலே பின்வருவோரெல்லாம் தன்பெயரோடு விளங்குந் தத்திதப் பெயர்கொண்டு விளங்க நின்ற தனிமுதல்வன். இரகு என்பது கலைக்கடலையும் பகைக்கடலையும் கடக்கவல்லவன் என்னும் காரணம்பற்றி வந்தபெயர். இலக்—கடத்தல். உ—ஒருபெயர் விசுதி. லகரம் ஒன்றுமைபற்றி ரகரமாய் இரகு என நின்றது.

தெட்டமெய்த்தவப்பயச்செல்வற்கவ்வயின்
மட்டிலகலைக்கடறையும்வாளமர்
முட்டியபகையைமுடிவுகாண்பனென்
றிட்டனரொருபெயரிருவென்னவே.

—இரகுமயிசம்

வமிசம்—மரபு. சரிதம்—கதை. சரிதாமிர்தம்—சரிதமாகிய அமிர்தம். அமிர்தம்போன்று இனிமைபயத்தலாற் சரிதத்தை அமிர்தம் என்றும். இரகுவை வான்மீகிராமாயணம் சுகுத்தன் மகன் என்று கூறும். இந்த வான்மீகிராமாயணமும் பிறவும் இரகுனின் மரபிலே வருவோரை இராகவர் என்னும் தத்திதப் பெயராலே வழங்குதலும் அறிக. இராகவர்—இரகுனின் மரபிலே பிறந்தோர்.

இரகுனின் மரபிலே பிறந்த அரசர் சரிதங்களைக் காளி தாச மஹாகவி ஒரு காவியமாக அமைத்துப் பாடியிருக்கின்றார். அதன்பெயர் இரகுமயிசம். அந்த இரகுமயிசம் தமிழ் மொழியிலும் பெயர்த்துக் காவிய நடையமையப் பாடப்பட்டிருக்கின்றது. அதனைப் பாடினோர் யாழ்ப்பாணத்திலே அரசராய் இருந்த பரராசசேகர மஹாராசாவின் மருகர் அரச கேசரி என்பவர்.

இரகுமயிசத்திலே திலீபமஹாராசன் புத்திரப்பேரின் றிக் குலகுருவாகிய வசிட்டமுனிவர் கூறியபடி காமதேனுவை வழிபட்டு இரகு என்னும் புத்திரனைப் பெற்றுக் கொண்ட கதையும், இரகு என்பவன் யாகக் குதிரையைக்

காவல்புரிகையிலே வந்து கவர்ந்த இந்திரனோடும் போராடி வென்ற கதையும், திக்குகளை வென்று பொருளிட்டி விச்சவசித்து என்னும் யாகஞ்செய்த கதையும், கௌற்ச முனிவர்க்குப் பதினான்கோடி பொன்கொடுத்த கதையும், அவன் மகன் அயன் என்பவன் விதர்ப்பதேசராசன் புதல்வி இந்து மதி என்பவனைச் சுயம்வரசபையிற்போய் வரிக்கப்பெற்று மணம்புணர்ந்த கதையும், அயன் மகனாகிய தசதரன் காட்டிற்போய் வேட்டையாடி முனிபுதல்வன் ஒருவனைக்கொன்று சாபம் பெற்றகதையும், தசதரன் மகனாகிய இராமபிரான் விசுவாமித்திரரோடு சென்று தாடகையைக் கொன்றகதையும், அகலிகை சாபந்தீர்த்த கதையும், சீதையை விவாகஞ் செய்த கதையும், இராவணனைக்கொன்ற கதையும், குசன் கதையும் பிறவும் சுருக்கமும் பெருக்கமுமாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன.

இக்கதைகள் கற்புராணம், கூர்மபுராணம் முதலிய புராணங்களிலும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த இரகுமயிச சரிதத்தை வடமொழியிரகுமயிசம் நோக்கியுந், தென் மொழியிரகுமயிசம்நோக்கியும், சிலசுருக்கங்களுக்குச் சுன்னாகம் ஸ்ரீமான். அ. நாகநாதபண்டிதர் செய்துவைத்த மொழி பெயர்ப்பு நோக்கியும் வாக்கிய வடிவமாய் ஆக்கிமுடித்தோம். இவ்வாக்கிய வடிவத்திலே சிலவிடயங்கள் மாற்றப்பட்டும், சில பிறதூல் நோக்கக் கூட்டப்பட்டும் இருக்கின்றன.

படிப்போர்க்குப் பயன்படும்படி வாக்கிய வடிவமான பலபுத்தகங்கள் எழுதவேண்டுமென எனக்குச்சொன்ன உபாத்தியாயர்களும், மாணவர்களும், அத்தியக்ஷகர்களும், பரீக்ஷகர்களும், பண்டிதர்களும் மற் றையோரும் இதனை முற்றநோக்கி, இயைபுடையதாயிற் கொள்ளக்கடவர். இயைபில்லாதாயின் தள்ளக்கடவர். தாம் இதன்பாற் கண்ட குறைகளையும் எடுத்துச் சொல்லக்கடவர். அஃது அரும்பயன் ஆயும்அறிவினார்க்குப் பெரும்பயன் விளைவிக்கும். நமக்குந் திருத்தம் சித்திக்கும்.

சுன்னாகம்.

சுன்னதிஸ்ரீமாசிஸ், } அ. குமாரகவாமிப்பிள்ளை.

பொருளடக்கம்.

விஷயம்.	பக்கம்.
க. திலீபன் வரலாறு.	1
உ. நந்தினியை வழிபடுதல்.	3
ங. நந்தினி திலீபனுக்கு வரங்கொடுத்தல்.	7
ச. இரகுவுற்பத்தியும் யாகஞ்செய்தலும்.	12
ரு. திக்குவிசயஞ்செய்தல்.	15
க். கௌற்சமுனிவர் பொருள் வேண்டல்.	17
ள. மாஸீடு.	19
டி. கடிமணஞ்செய்தல்.	25
க். தசரதனுற்பத்தி.	28
கடு. தசரதன் அரசுபுரிதல்.	32
கக. புதல்வரைப்பெறுதல்.	36
கஉ. வேள்விகாத்தலும் விவாகஞ்செய்தலும்.	39
கங. இராமபிரான் வனவாசம்.	45
கச. அனுமான்னாதும் இராவணசங்கரமும்.	48
கரு. அயோத்திக்கு மீனலும் அரசுபுரிதலும்.	49
கக். யாகம் செய்தலும் சுவர்க்கம் புகுதலும்.	54
கள. குசன் அயோத்தியை அரசுபுரிதல்.	57
கடி. அநிதி அரசியலும் மமிசமுறைபும்.	61
அருஞ்சொற்பொருள்	69
வமிசாவழி	74
பரிசோதனபத்திரம்	76

இரகுவமிச சரிதாமிர்தம்.

க. திலீபன் வரலாறு.

ஆதியிலே விவச்சுவான் என்னும் ஆதித்தனுடைய புத்திரனும், அரசார்க்கரசனுமாகிய வைவச்சுதன் என்னும் மனு ஒருவன் இருந்தான், அவன் மாபிலே திலீபன் என்னும் அரசன் பாற்கடலிற் சந்திரன் வந்து தோன்றினதுபோல வந்து தோன்றினான். அவன் பிராணிகள் எல்லாவற்றினும் மிக்கபெரும் பெலமுடையவன்; மராமரம் போன்ற உன்னத புருடன்; விசாலமான மார்புடையவன்; எருத்தின் கழுத்தினைப் போன்ற கழுத்துடையவன்; சாத்திரவுணர்ச்சியிலுஞ், சாத்திரவுணர்ச்சிக்குத் தக்கபடி ஒழுகுதலிலும், முயன்றகாரியத்தை முடித்தலிலும் மிக்கவன்; பகைவராயினும் நல்லோரை நட்போடும் கொள்ளுவன். உறவராயினும் தீயோரை உவர்ப்பொடுந் தள்ளுவன். இவனுக்கு மகதராசன் புத்திரி சுதக்கினை என்பவள் பத்தினியாய் வைகினள்.

இந்தப் பத்தினி யிடத்திலே புத்திரோற்பத்தி இல்லாமையைத் திலீபன் எண்ணிப் பெருந்துயர் கொண்டு வருந்தி இராச்சிய பாரததையும் அந்த மந்திரிமாரிடத்திலே வைத்து விட்டுக் குலகுருவாகிய வசிட்ட முனிவரை அடைந்து அருந்ததியோடும் அவருடைய பாதங்களை வணங்கினான். வசிட்டமுனிவர் ஆசீர்வாசஞ் செய்து விருந்தோம்பிக் குசலமும்வினாவினர். திலீபன் விடை கூறியபின் முனிவ

ரைரோக்கிச்சொல்லுவான். “சுவாமி! உமது மகிமையினாலே எனக்குவரும் இடையூறுகளெல்லாம் நீங்குகின்றன. உமது மந்திரவலியாலே எனது பகையெல்லாம் பறக்கின்றன. மணிதராலே வரும் களவு முதலிய பயமுமில்லை. தேவராலே வரும் பஞ்சம் முதலிய பயமுமில்லை. ஓமகுண்டத்திலே நீர்சொரிந்த நெய்தானே மழையாகிப் பயிரை வளர்க்கின்றது. உமது வேதாத்தியயனப் பெருமையாலே சதிவாதையும் கவலையும் இல்லாமற் சனங்களுெல்லாஞ் சீவிக் திருக்கின்றனர்.”

“இவ்வாறெல்லா மிருந்தும் என்னை! எனக்கோ புத்திரரில்லை. எனக்குப் புத்திரின்மையாலே இப்பூமியும் என்னை இழக்கின்றது. எனக்குப் பின்னே தலீபன் கொடுப்பவரில்லை. என்பிதிரர் நான் துறாகூலி. கொடுக்கும் பிண்டத்தையும் நன்றாய் உண்கின்றவர். நான்கொடுக்கும் தருப் பணரீரையும் இவரிக் கொடுப்பவரில்லையே என்று விடுகின்ற பெருமூச்சினாலே அதிகஞ் சூடாக்கி அருந்துவர். தவமுந் தானமும் போல மறுமைச் சுகமாத் திரங் கொடாமல் இம்மைச் சுகம் மறுமைச் சுகம் என்னும் இரண்டையும் ஒருங்கு கொடுக்கும் புத்திரப் பேறில்லாத என்னை உமக்கு முன்னே நிற்குங் காயாமரம்போலக் கண்டுகொள்ளும். இந்தப் பிதிரர் கடனினின்றும் எப்படியும் என்னை நீக்கவிடும். இக்குவாகுவின் குலத்தவர்க்கு அரும் பேறுகளையும் பெறும்படி அருள் புரிபவர் யாவர்! குலகுருவாகிய நீயேயன் றோ!” என்று

இரணைக்கேட்ட வசிட்டமுனிவர் சிறிதுபேரிதுதியான சமாதியிலிருந்து அரசனுக்குப் புத்திரரில்லாத அந்தக் காரணத்தை நன்கு அறிந்து சொல்லுவார். தலீபனுக்குச் சாபம் “அரசனே! நீ முன் ஒரு நாள் தேவலக்ஷம் போய் இந்திரனைக் கண்டு திரும்பி வரும் வழியிலே கற்பகமர நிழலினே

காமதேனு படுத்திருந்தது. நீ அதனை வந்தனை செய்யாமல் மனையின் இருதுகாலத்தையும் புத்திரோற்பத்தியையும் நினைவிற்கொண்டு விரைவில் வந்தாய் அந்தக் காமதேனு கோபங்கொண்டு ‘சந்ததி கருதி என்னை வந்தனை செய்யாமல் இகழ்ந்து செல்கின்றாய். அரசனே! என்னுடைய சந்ததியை வந்தனை செய்யாமல் உனக்குச் சந்ததி கிடைப்பாது’ என்று சாபம் சொல்லிற்று. அந்தச் சாபமும் திக்கிப்பாணை கலக்கி விளையாடுந் தேவகங்கையிலேயிச்செழும் ஆரவராத தினாலே உனக்கும் கேட்டிலது. உன் கோப்பாகனுக்குங் கேட்டிலது. வந்தனை செய்யவேண்டிய ஒன்றை வந்தனை செய்யாமல் வாளாபோதல் நித்தனையாகி நன்மையைத் தடை செய்து கொடுக்கும்.”

உ. நந்தினியை வழிபடுதல்.

“அந்தக் காமதேனுவும் இப்போது இங்கேஇல்லை. பாதாளத்திலே வருண பகவானுடைய தீர்க்க சத்திரயாகத்திலே அவிப்பாகம் பெறும் பொருட்டு அங்கே போய் நிற்கின்றது. இங்கே அதன் கன்று நிற்கின்றது. நந்தினியென்பது அதன் நாமதேயம். அந்த நந்தினியைப் பரிசுத்தம் பூண்டு பத்தியோடும் வழிபாடுசெய். உனது வழியாட்டிலே தனது மனம் மகிழும்போது புத்திரப் பேற்றையும் உனக்கு உளதாகச்செய்யும்” என்று சொன்னார்.

சொல்லும்போது நந்தினி என்னும் பெயருடைய அந்தக் கன்றும் வந்தது. அதனைநோக்கிப் பின்னும் முனிவர் சொல்லுவார். “நந்தினியென்னும் நாமத்தை நாம் கூறிய போதே நந்தினியும் வந்தது; நல்ல சகுனம். இச்சகுனம் உனது காரியம் எனின் முடியும் என்பதை இனிது குறிக்கின்றது.”

“அரசனே! நீ பரிசுத்தனாய் இலை, கனி, காய் முதலிய வனபதார்த்தங்களை உண்டு விரதம் பூண்டு இந்த நந்தினியை வழிபாடு செய். இந்த நந்தினி விடியற்காலத்திலே மேயதற்குக் காட்டுக்குப் போகும்போது நீயும் போகவேண்டும். இது நின்றால் நீயும் நிற்கவேண்டும், கிடந்தால் நீயும் கிடக்கவேண்டும். நீர் குடித்தால் நீயும் குடிக்கலாம். உனது பத்தினியும் விடியற் காலத்திலே பரிசுத்த முடையளாய் இதனை வழிபாடு செய்து ஆச்சிரம வெல்லை வரையும் கூட்டிக் கொண்டுபோய்க் காட்டிலே மேய விடவேண்டும். சாயங்காலத்திலே மேய்ந்து திரும்பி வரும்போது உன் மனைவி ஆச்சிரம வெல்லைவரையிற் போய் நின்று வழிபாடு செய்து கூட்டி வரல் வேண்டும். இந்த நந்தினி கிருபை செய்யும் வரையும் இப்படியே வழிபாடு செய்க. எந்தத் திங்குகளும் உனக்கு இல்லனவாகுக. புத்திரோற்பத்தியுஞ் சித்தியாகுக” என்று வாழ்த்துரை கூறி பத்தினியையும் அரசனையும் பன்னசாலையில் விட்டு இலை, கனி, காய் முதலியவைகளையும் கொடுத்தார். அவர்களும் அவைகளை உண்டு தருப்பையாலான படுக்கையிலே படுத்திருந்து விடியற் காலத்திலே நிகழ்ந்த வேதாத்தியயன சத்தத்தினால் விழித்தெழுந்தார்கள்.

விடியற் காலத்திலே பத்தினி செய்த வழிபாட்டினையும் பரிவுடனேற்றுக் கன்றுக்கும் பால்கொடுத்துவிட்டு நின்ற நந்தினியை அரசன் அவிழ்த்து விட்டான். அதுவும் காடு நோக்கி மேயப் போயிற்று. அரசனும் பரிவாரசனங்களை அங்கே நிறுத்திவிட்டு வில்லினையும் எடுத்துக்கொண்டு அதனைப் பாதுகாத்துச் சென்றான். பத்தினியும் ஆச்சிரமபரியந்தம் அதனைக் கூட்டிப்போய் வழிபாடு செய்து திரும்பினாள். புல்லுக் கவளத்தை நீட்டியும், ஈக்களை ஒட்டியும், இடைபூறுகளைப் போக்கியும் அது செல்லும்போது சென்றும், நிற்கும் போது நின்றும், கிடக்கும் போது கிடந்தும், நீர்க்குடிக்கும் போது நீர்க்குடித்தும், அதன் நிழல்போல அரசனும் ஒழுகினான். அரசன் சென்ற அக்காட்டிலே மழையின்றியுங் காட்டழல் தணிந்தது. பூக்களுங் கனிகளும் பொலிந்து விளங்கின. எளியபிராணிகளை வலிய பிராணிகள் வருத்துதலுந் தவிர்த்தன.

காட்டிலே புல்லுகளை மேய்ந்துகொண்டுநின்ற நந்தினி மாலைக்காலம் வந்தவுடனே வசிட்டருடைய ஆச்சிரமம் நோக்கி வந்தது. அரசனும் பாதுகாத்து அருகில் வந்தான். பத்தினியும் ஆச்சிரம வெல்லையிற் போய் அதனை வழிபாடு செய்து கூட்டிவந்தாள். அதுவும் அவ்வழிபாட்டை அங்கீகரித்துக் கொண்டு யாகசாலையை அடைந்து நின்றது. அவர்கள் அதனை விட்டுப் போய் வசிட்டரையும் அருந்ததியையும் வணங்கினர். பால் சுறந்தபின் நந்தினியும் படுத்து நித்திரை செய்தது. அரசன் பன்னசாலையிற் போய் நித்தியகருமமும் முடித்துக்

கொண்டு நந்தினியின் பச்சுத்திற் சென்று நித்திரை செய் தான். பத்தினியும் கிளக்கேற்றிவிட்டு அரசன் அருகிற் போய் நித்திரை செய்தான். பின்னர் விடியற்காலமும் வந்தது. நந்தினியும் எழுந்தது. அவர்களும் எழுந்தார்கள். எழுந்து முதனாளே போல நந்தினியை ஒவ்வொரு நாளும் வழிபாடு செய்து வருகையிலே இருபத்திரண்டு நாள் கள் சென்றன.

இருபத்திரண்டாம் நாள் அந்த நந்தினி அரசனுடைய அன்பைப் பரிசோதனை செய்யக் கருதி இமயமலையேச்சாமலே அடைந்து அங்குள்ள இளம்புற்களை இமயகீதையைப் மேய்ந்து மேய்ந்து மெல்ல மெல்வச் புதுதல். சென்று ஒரு குகைக்குள்ளே புருந் தது. இந்த நந்தினியை எந்தப் பிரா ணிகளும் இடையூறு செய்யமாட்டா என்னுந் துணி வினாலே அதன்மேல் வைத்த பார்வையை அரசன் திருப்பி இமயமலையின் சிறப்புக்களை எல்லாம் பார்த்தான். அச் சிறப்புகளும் அரசனுடைய கண்களுக்கு ஆனந்தமாய் இருந் தன.

இரகுவமிசம்.

வெருப்பிடித் தூறுறு வண்ண மிக்கவான் உருப்பிடித் தயல்செலா வொருவன் பார்வையை விருப்பிடித் ததனிட விடாது வெற்பிடைத் திருப்பிடித் தொருகணஞ் சிறைசெய் திட்டதே.

அந்தச் சமயத்திலே அங்கிருந்த சிங்கம் ஒன்று கது மெனப் பாய்ந்து நந்தினியைப் பிடித்தது. நந்தினியும் குழ லுதல் செய்து கீழேயிழ்ந்தது. அத னே நோக்கி அரசன் திகைத்தான். அவ னுடைய இடக்கை வில்லோடும் முன் னே சென்றது. வலக் கை பின்

நந்திவி திலீபனுக்கு வரங்கொடுத்தல்.

னுள்ள அம்புக் கூட்டிற் சென்றது. இடக்கை யாது செய்யும்? வலக் கை அம்புக் கூட்டிற் சென்றபடியே நம் பிக்கப்பட்டது. அரசன் ஒரு செயலுஞ் செய்ய இயலா மல் திகைப்படைந்து சித்திரம் போல நின்றான். சிங் கம் அரசனைப் பார்த்துச் சில வார்த்தைகள் சொல்லு கின்றது.

ந. நந்தினி திலீபனுக்கு வரங்கொடுத்தல்.

“அரசனே! உனது பிரயாசம் போதும். நீ ஒரு போது அம்பினை எடுத்துப் பியோகத்தாலும் வம்பாய் முடிவதன்றி எனக்கு இடையூறு செய்ய மாட்டாது. வலிய சரீரமுடைய திலீபனுக்குச் ஒரு தெய்வம் வந்து என்னைப் பேர் ராடினாலும் ஒன்றுஞ் செய்ய மாட் டாது. வெற்றி என்னைச் சாரும். தோல்வி அதனைச் சாரும். மாங்களை அடித்து வேரோடு பிடுங்கும் வாயுள்ள வேகம் மலையை யாது செய்யும்! நான் சிங்கமல்லேன். சிவபிரானுக்குச் சேவை செய்யும் கும்போதான் என்னும் நாமமுடைய பூதத்தலைவன் என்று அறிந்துகொள். இங் கே நிற்குந் தேவதாரு மரத்தைப்பார். இது நீர்வார்த்து மாதேவியார் தம்பிள்ளைபோல வளர்த்தது. இதனைக் காட்டியானைகள் வந்து சொறிதேய்த்துத் தோலையுரித் துக் காயப் படுத்தியதை உமாதேவியார் கண்டு கவலை கொண்டார். அக்கவலையை அகற்றக் கருதிய சிவபிரான் என்னை நோக்கி நீ சிங்கவடிவமாய் இங்கே நின்று எதிரே வரும் பிராணிகளையும் உணவாக உண்டுகொண்டு நின்று இந்தத் தேவதாருவைக் காலலுபரி என்று கட்டலையிட டார்.”

“அன்று தொடங்கி இந்தத் தேவதாருவைக் காவல் புரிந்து வருகின்றேன். இன்று வரையும் யாதோர் உணவும் எய்தவில்லை. இங்காட்டிலே ஒரு காதலாரும் வரையும் ஒரு பிராணியும் வருவதில்லை. நானே பெரும் பசியுடையேன். நான் செய்த நல்வினையினாலே இன்றைக்கு இந்தப் பசுவந்து எய்திற்று. இதற்குக்கிட்ட இயமனும் வந்து நிற்கின்றான். இதனை உண்டு பசியைத் தணிக்க எண்ணுகின்றேன். நீ இதன்மேலே வைத்திருக்குஞ் சிந்தையை விட்டுச் செல்லுதி. குருவின் பொருளாகிய இதனைக் காக்கமுயன்றும் வாய்க்கவில்லை. நீ யாது செய்வாய்! உனது சாவலிலே பிழையுமில்லை.” என்று சொல்லிற்று. அதனைக்கேட்ட அரசன் சொல்லுவான்.

“சிங்கமே! நான் சொல்வதையும் நன்குகேள். தோல்வியடைந்த நான் சொல்லும் வார்த்தை நல்லறிவுடைய உனக்கு நகைக்கிடனாகாது. உனக்கு அரசன் கெதிரே நிற்கும் எனது சரீரத்தைச் சொல்லுதல். உணவாக உண்டு உனது பசியைத் தணித்துக்கொள். சிவபிரானுடைய ஆணைக்கும் பழுதில்லை. இந்தப் பசுவும் இனிது சீனிக் கும். ‘மாலைக்காலத்திலே என்னுடைய மாதாவந்து பாலேத் தரும்’ என்று பசியோடு நிற்குங் கன்றுக்கும் பால் தவறாது. குருவாகிய வசிட்டருடைய யாகமும் பாலினாலே பங்கமடையாது. ஆதலால் இந்தப் பசுவை எப்படியும் விட்டுவிடுக” என்று அரசன் இரந்து வேண்டினான். சிங்கங்கேட்டுச் சிரித்துச் சொல்லும்.

“அரசனே! அழகிய சரீரம், இளமை, அரசியல் முதலிய சிறப்புக்களெல்லாங் சேர்ந்திருக்கின்றாய். அவைகளை யெல்லாம் அற்பமான இந்தப்பசுவின் சிங்கம்மூதூரைத்தல். பொருட்டு வீணாக இழந்து விடுதல் நீதியன்று. செய்வனவுந் தவிர்வனவும்கிறதும் அறியாத மூடனுயிருக்கறாய்”

கந்த வேணிக ரிளமையு நறுமலர்க் கணைக்கை
அந்த வேள்பர வழகுமுற் றுடையைநீ டயனார்
தந்த பாருல களிப்பதை நீத்திவ ணடந்த
சிந்தை யேதுகொ ளீகொலோ கற்றறி கிறியோய்.
—இரகுவமிசம்.

“அரசனே! நீ இறந்தாயாயின், இந்தப் பசு ஒன்று தான் உய்வடையும். உன்றாற் காக்கப்படும் உயிர்களெல்லாம் கவலைக்கடவிலே முழுகி வருந்தும். ஆதலால் நீ இறவாமல் நின்று உயிர்களைக் காத்தல் உத்தமம். பசுவைப் பாதுகாவாது கொல்லி விட்டாய் என்று குருவாகிய வசிட்டமுனிவர் கோபிப்பாராயின், ஆயிரக்கணக்கான வேறு பசுக்களை அவருக்குக் கொடுத்து அவர்கோபத்தைத் தணித்துக்கொள்.” என்று சிங்கஞ் சொல்லிற்று. அரசன் அதனைக்கேட்டுப் பின்னுஞ் சொல்லுவான்.

“சிங்கமே! நானே சத்திரியன். சத்திரியன் என்பது * சத்திநின்று காப்பவன் எனப் பொருள்படும். சத்திரியன் என்னும் பெயரின் பொருளைப் பின்னுமரசன் பேணி நடவாத அரசனுடைய அரசோல்லல். சியலாற் பயன் யாது. விசிட்டமான பசுக்கள் கோடி கொடுத்தாலும் வசி

* சதம்-காயம்; கூதம் என்பதன் விகாரம்.

ட்டருடைய கோபந் துணியாது. இந்தப்பசுவோ அந்தக் காமதேனுவின் கன்று. என்னுயிரை விட்டேனும் இந்தப் பசுவை மீட்டுக் சொள்ளல் வேண்டும். இதனை நீ கொல் லுவாயாயின் மாலைக்காலத்திலே மாதா வந்து பாலைத் தரு மென்று வழிபார்த்திருந்த கன்றும் கதறி வருந்தும். குருஷுடைய யாகமும் பாலின்றி வழுவும். காக்கும்படி எமது குரு என்னிடந் தந்த இந்தப்பசுவை காத்துக் கொள்ளாமல் கைவிட்டு அந்தோ! அந்தக் குருவின் முன் அஞ்சாமல் எப்படி கிற்பேன்? என்னுடைய இந்த உடம்பு அழிந்துபோதல் உனக்கு இட்டமில்லையாயின் எனது புக முடம்பு எப்படி நிலைக்கும்? மண், நீர், முதலிய பூதங் களாலாய இந்த மாயவுடம்பிலே என்போலிகளுக்கு விருப் பம் இல்லை.

இப்பொழுது நீயும் நானும் கலந்து பேசிய வார்த் தைகளாலே உனக்கும் எனக்கும் நட்புண்டாய் இருக் கின்றது. நண்பனாகிய நான் சொல்லும் வார்த்தைகளை நீ மறுத்தல் நீதியன்று,” என்று சொன்னான். அதனைச் சிங்கம் கேட்டு “அப்படியாகு” என்று சொல்லி அந்தப் பசுவை விட்டது. இடக்கையின் தம்பனமும் நீங்கிற்று. அரசன் ஆயுதங்களை எறிந்துவிட்டு தன்சரீரத்தை ஒடுக்கிக் கொண்டு சிங்கத்துக்கு முன்னே வீழ்ந்தான். வித்தியாதரர் கள் சொரிந்த புட்பமாரியும் வீழ்ந்து, “மகனே நீ எழுந்து நில” என்று ஒரு வார்த்தையும் நிகழ்ந்தது. அதனைக் கேட்ட அரசனும் எழுந்து நின்று சிங்கத்தைப்பார்த்தான். சிங்கம் காணப்படவில்லை; நந்தினிதானே காணப்பட்டது. அரசன் நந்தினியை நோக்க நந்தினி சொல்லுகின்றது.

“அரசனே! இந்த மாயங்களை யெல்லாம் யானே செய்து உன்னைப் பரிசோதித்தேன். வசிட்டருடைய மகி மையினாலே இயமன்றானும் என்னை நந்தினி வரங் அணுக மாட்டான். பின்னர்ச் சிங் கோடுத்தல். கம் முதலிய தீய பிராணிகளைப் பற் றிச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. அரசனே! நீ குருவிலே வைத்திருக்கும் பத்தியும், என்னிலே வைத்திருக்கும் பத்தியும் என்னைமகிழ்விக்கின்றன. நீ விரு ம்பிய பொருளை என்னிடங்கேள். என்னைப் பாலொன்று மாத்திரங் கொடுக்கும் பசு என்று எண்ணாதே! விரும்பிய பொருள்களையெல்லாம் கொடுப்பேன். †காமதேனு என் னும் நாமமும் எனக்குண்டு” என்றது. அதனைக் கேட்ட அரசன் மிக மகிழ்ந்து “என்குலத்தை இனிது விளக்கும் ஒருபுத்திரன் இந்தச் சுதக்கணையிடந் தோன்றுதற்கு வரந் தாவேண்டும்” என்று கேட்டான். நந்தினி “நீ விரும்பிய படி புத்திரன் ஒருவன் உற்பத்தியாகும்படி வரந்தத்தேன். அரசனே! என்னுடைய பாலை ஒரு தொன்னையிலே கறந்து நீ குடிக்கவேண்டும்” என்றது. அரசன் “கன்றுங்குடித்து முனிவர்யாகத்துக்கும் உபயோகமாகி எஞ்சிய பாலை முனி வர் அனுமதியும் பெற்று உண்ண விரும்புகிறேன்” என்றான். அதனை நந்தினி கேட்டு அகமிக மகிழ்ந்து இமயக் குகையி னின்றும் திரும்பி முனிவருடைய ஆச்சிரமம் நோக்கி வந் தது. பத்தினியும் முன்போலச் சென்று வழிபாடுசெய்து கூட்டிவந்தாள்.

வசிட்டமுனிவர் நந்தினி வரங்கொடுத்த செய்தியை அரசனுடைய முகக்குறியால் அறிந்து கொண்டார். அரசனும் நிகழ்ந்த காரியத்தை அவருக்குச் சொல்லினான்.

† காமம்-விரும்பியது. தேனு-கொடுப்பது.

யுனைவிக்குஞ் சொல்லினான். அதன்பின்பு முனிவருடைய அனுமதியோடு கன்றுங்குடித்து யாகத்துக்கும் உபயோகமானபின், அந்த நந்தினியின் பாலைக் கறந்து குடித்தான். குடித்தபின் அங்கே படுத்திருந்து விடியற் காலத்திலே பத்தினியோடுஞ் சென்று அருந்ததியையும் வசிட்டரையும் வணங்கி அனுமதியும் பெற்று அதன் பின் நந்தினியையும் கன்றையும் வணங்கி மனமகிழ்ச்சியோடுந் தனது நகரியிற் போய் மந்திரிமாரிடம் வைத்த அரசியலை ஏற்று நடத்தினான்.

சு. இரகுவற்பத்தியும் யாகஞ் செய்தலும்.

பின்னர் பத்தினியும் கற்பவதியாகிப் பத்துமாதமுஞ் சென்று புத்திரன் ஒருவனைப் பெற்றாள். திக்குகளெல்லாம் மகிழ்ந்தன. வாயுவுஞ் சுகமாய் வழங்கிற்று. விளக்கும் அசைவின்றி விளங்கிற்று. அரசனும் மைந்தனைப் புகழ்ந்து கூறும் அந்தப்புர சனங்களுக்குப் பொருள்களை வாரிக் கொடுத்தான். தேவதூதர்களும் ஆரவாரித்தன. மைந்தனைக்கண்ட அரசன் மனம் சந்திரனைக்கண்ட சமுத்திரம் போலப் பொங்கி எழுந்தது. பிதிர்க்கடனும் அரசனை நீங்கிற்று. சாதகம் முதலிய கிரியைகளும் வசிட்டரார் செய்யப்பட்டன. மைந்தனுக்கு இரகு என்னும் நாமம் அரசனால் இடப்பட்டது. மைந்தனாகிய இரகு என்பவன் வளர்பிறைபோல வளர்ந்து தந்தை தாயரை மகிழ்வித்தான்.

இந்த மைந்தனாகிய இரகு என்பவன் ஐந்தாம் வயதிலே வித்தியாரம்பஞ் செய்யப் பெற்றுச் சகல கலைகளையும் கற்றுணர்ந்து சாமர்த்தியவானாயினான். அரசனும் மைந்த

னாகிய இரகுவின் துணைவியாலே வாயுனின் துணைபெற்ற அக்கினிபோல மிக்கு விளங்கி அரச கண்ணிகைகளையும் அவனுக்கு மணம்புணர்வித்து அவனை இளவரசனுக்கினான். அதன்பின் அரசன் அசுவமேத யாகஞ் செய்யத் தொடங்கி யாகக் குதிரையைக் காவல் செய்யும்படி மைந்தனாகிய இரகுவையே நியமித்தான்.

தன்னிட்டமாகச் செல்லும்படி அழித்து விட்ட யாகக் குதிரையைக் காவல்செய்து பின்னேசென்ற இரகுவின் கண்களை இந்திரன் வந்து மயக்கி யாகக் அந்தக் குதிரையைக் கவர்ந்து மறைந்து குதிரையைக்கா சென்றான். யாகமுந் தொண்ணூற்றொன்றை வல்புரீதல். பது வரையிலே முடிந்தது. பொள்ளெனக் குதிரையைக் காணுமற்போன செய்தியை இரகு என்பவன் நோக்கி கோபதாபங்கொண்டு வீரங்கூறி நின்றபோது நந்தினியென்னும் அந்தப் பசுவின் கன்றும் அங்கே வந்தது. அதன் சிறுநீரற் கண்களைக் கழுவி இரகு மேலே பார்க்கும் போது குதிரையைக் கவர்ந்து செல்லும் இந்திரனைக்கண்டு கோபங் கொண்டு சொல்லுவான். “இந்திரனே! யாகங்க ளெல்லாவற்றினுஞ் சென்று அவிப்பாகம் ஏற்கும் நீ என் பிதாவின் யாகத்தை எப்படிக்கெடுக்கத்துணிந்தாய்? யாகபதியாகிய நீ யாகத்தை அழிக் கத் துணிவாயாயின், நீநிறை யாவரிடத்திலே நிலைக்கும். வேத விதி யாதாய் முடியும்! உலகத்தார் உன்னை இகழாரா? உனக்கிது தகுதியன்று. ஆதலால் இந்த யாகக்குதிரையை என்னிடம் விட்டு, இந்திரனே! ஐந்தரு நீழலிற் போய் அரசியலோடும் வாழ்தி” என்று சொன்னான். அப்போது இந்திரன் சொல்லுவான்.

தயங்கனையும், மந்திரசத்தி, பிரபுசத்தி, உற்சாகசத்தி என்னும் மூன்று சத்திகளையும், மந்திரசத்தி, பிரபுசத்தி உற்சாகசத்தி என்னும் மூன்று சித்திகளையும் தெரிந்திருத்தல் வேண்டும்.

சந்தி-நடப்பு. விக்கிரகம்-விரோதம். யானம்-மேற் சொல்லல். ஆசனம்-காலம் பார்த்திருத்தல். துவைதம்-பிரித்தல். ஆச்சிரயம்-ஒருவன் போர்கடக்க மற்றொருவனையடைதல். விருத்தி-தன்செயல் வளர்த்திடப் பகைவன் செயல் குறைந்திடல். தானம்-பொருள் கொடுத்துச் சமமாகுதல். கயம்-தன்செயல் குறைந்திடப் பகைவன் செயல் வளர்த்திடல். மந்திரசத்தி-ஆலோசனை வலி. பிரபுசத்தி-பெருமைவலி. உற்சாகசத்தி-முயற்சிவலி.

சந்திமுதலிய குணங்களையும் பிறவற்றையும் அறிந்த அரசனாலே அடையப்படாத பூமியாது? சத்துருக்களை வேரறக் களைதலின்றி அரசர்கள் தலைப்பதில்லை. திக்குகளிலேசென்று அரசர்கள் யாவரையும் வென்று திரவியங்களை ஈட்டல் வேண்டும். பகையைச் சிறிதென்றுபார்த்துக் களையாது விடுதல் நன்றன்று. சமுத்திரம் நீரினாலே நிறைந்துளதாயினும் ஆற்றுநீரையும் ஏற்று வாங்குகின்றது. ஆலோசனை விதியும் இதுவேயாகும் என்றார்கள். இதனைக் கேட்ட இரகுவென்பவன் பறையறைந்து சேனைகளையுஞ் சேர்த்துக்கொண்டு தானும் எழுந்து திக்கு விசயஞ் செய்யக் கருதி முதற்கட்கிழக்குத் திசையை நோக்கிச் சென்றான். முன்னே இராசகாந்தி சென்றது. அதன் பின் சேனைகள் சென்றன. வங்கம், சலிங்கம் முதலிய தேசங்களை வென்று அங்கங்கே அரசர்களை அடக்கி திரவியங்களை யுஞ் சேர்த்தான்.

கிழக்குத்திரையை வென்றபின், தெற்குத் திசையை நோக்கிச் சென்றான். அங்கே பாண்டியவரசர்கள் இரகுபுடைய பிரதாபத்துக்குப் பயந்து விரைவிலே பணிந்து தாங்கள் திரட்டிய முத்துக்குவையெல்லாம் அள்ளிக் கொடுத்தார்கள். அங்குள்ள மலயம் தார்த்தரம் என்னும் மலைகளையும் கண்டு சென்றார். சென்று மேற்குத் திசையிலே போய்ப் பலவகை யரசர் களையும் வென்று திரவியஞ் சேர்த்துக்கொண்டு அக்கடற்கரை யோரமாய் வடக்கே சென்று பாரசீகம், காசமீரம், காமரூபம் முதலிய தேசங்களை யும் வென்று திரவியங்களை யுஞ் சேர்த்து இமயமலையிற் போய் அங்குள்ளோர் கொடுக்கும் உபகாரங்களையும் பெற்றுக் கொண்டு திரும்பிவந்து அப்பொன்களை யெல்லாம் கொடுத்து விச்சுவ சித்து என்னும் யாகத்தையுஞ் செய்து முடித்தான்.

கூ. கௌற்சமுனிவர் பொருள் வேண்டல்.

யாகத்திலே திரவியங்களை யெல்லாம் வாரி வாரி யாவர்க்கும் வீசி வறுமையுற்றிருக்கும் இரகு என்பவனை வரதந்து முனிவருடைய சீடாகிய கௌற்ச முனிவர் குரு தக்கினைக்குப் பொருள் பெறும் பொருட்டு வந்தடைந்தார். வந்தடைந்த அந்த முனிவரை இரகு மஹாராஜா எதிர் கொண்டழைத்து வந்து இருக்கையிலிருத்தி மட்பாத்திரத்திலே கொண்டு வந்த அருக்கியம் முதலியவற்றையுங் கொடுத்து வணங்கினார். வணங்கியபின், “முனிபுங்கவரே! உமது குருவாகிய வரதந்துமுனிவர் சுவாத்தியமாய் இருக்கின்றாரா? அவருடைய தவவொழுக்கந் தவறாது நடக்கின்

றதா? அவராலே வளர்க்கப்பட்ட ஆச்சிரம மரங்கள் வாயு தேடிக்களால் வாதையின்றி வளர்கின்றனவா? மான்கன்று கள் இடையூறின்றி வசிக்கின்றனவா? ஆறிலொன்றாகிய வரிப்பொருள் தவறாது கொடுக்கப்படுகின்றதா? உணவாகிய குளநெல்லுகள் ஆடுமாடுகள் மேயாது வளர்கின்றனவா? பிரமசாரியாகிய நீர் இல்லறஞ் செல்லற்குக் குருவின் அநுமதி கிடைத்துவிட்டதா?" என்னும் வினாக்களை வினாவினார்.

அப்பொழுது கௌற்சர் சொல்லுவார். “இராசாவே! நீர் அரசராயிருந்து காவல் புரியும்போது எங்களுக்குக் குறை எப்படி வரும்? எங்களுக்கோ துருதக்கிணைக் யாதொரு குறையுமில்லை. நான் வரதந்து துப் பொருள் முனிவரிடத்திலே ஆறங்கம், நால்வே கேட்டல். தம், மீமாம்சை, புராணம், தருமசாஸ்திரம் என்னும் பதினான்கு வித்தைகளையும் கிரமமாகப் படித்தேன். அவர் தம்மிடத்திலே யான் வைத்திருக்கும் பத்தியையே தமக்குத் தக்கணையாக எண்ணியிருந்தார். நான் அதனை நோக்காமல் உமக்குக் குருதக்கிணையாக எவ்வளவு திரவியத் தரவேண்டுமென்று பின்னும் பின்னுங் கேட்டேன். அவர் கோபங்கொண்டு என்னிடம் பொருளில்லாமையையுங் கருதாமல் பதிநான்கு வித்தைகளுக்கும் பதிநான்குகோடி பொருள் தரவேண்டும் என்றார். அப்பொருளின் பொருட்டு இப்பொழுது உம்மிடம் வந்தேன். பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் யாகத்திலே போக்கிவிட்டு மட்பாத்திரம் மாத்திரம் வைத்திருக்கும் உம்மைக் கேட்டற்கு யாதும் நீதியில்லை. வேறொரு கொடையாளனிடம் போக விரும்புகின்றேன்” என்றார். அவரைத்தடுத்து அரசன் சொல்லுவான்.

“முனி சிரேட்டரே! என்னிடம் குருதக்கிணைக்குப் பொருள் கேட்டுவந்தவர் பொருள் பெறும்போயினர் என்ற நிந்தை மொழி எனக்கில்லாமல் அரசன் பொருள் இருக்கவேண்டும். முனிவரே! இரண்டு கோடித்தல். மூன்று நாளைக்கு இங்கே இருந்துகொள்ளும். எங்கேயாவது பொருள் தேடித் தருவேன்” என்று சொல்லிக் குபேரனிடம் போய் அவனுடை திரவிய சாலையிலிருந்த பெருந்தொகைப் பொருள்களை வாரிக் கொண்டுவந்து கௌற்சருக்குக் கொடுத்தான். அது குருவுக்குக் கொடுக்குந் தொகையிலும் அதிகமாயிருந்தது. அதனைக் கண்ட கௌற்சர் சொல்லுவார். “அரசனே! நீதிவழியினின்று திரவியத்தை ஈட்டல், வளர்த்தல், காத்தல், தக்கார் காத்திற் கொடுத்தல் அரசன் ரெழில் என்று பெரியோர் கூறுவர். உன் மகிமையோ அறிதற்கரியது. தேவுலகப் பொருளையும் பெறவல்லாய். அரசனே! உன்னைப்போன்ற புத்திரன் ஒருவனைப் பெற்றுக் கொள்க” என்று வாழ்த்துரைகூறி தமது குருவின் சமீபம் போனார். பொருள்கள் எல்லாம் ஒட்டகங்களிலும் பெட்டைக் குதிரைகளிலும் ஏற்றப்பட்டுப் போயின. முனிவனது வாழ்த்துரையால் அவனுக்குப் புதல்வனும் ஒருவன் பிறந்தான். பிரமமுகூர்த்தத்திற் பிறந்த காரணத்தினால் அயனென்னும் நாமதேயம் அவனுக்கு இடப்பட்டது.

எ. மாலையீடு.

புத்திரனாகிய அயன் பலவகைக் கலைகளையுங் கற்று வல்லனாய் வளர்ந்து விவாகபருவம் மேவியபோது விதம்ப தேசத்து அரசனாகிய போசராசன் தனது தங்கை

சயமர சபைக்குப் இந்துமதியுடைய சயமரசவைக்கு அய போதல். னையும் அனுப்பும்படி இரகுராசனுக்குத் தூதரை அனுப்பினான். இரகுராசனும் போசராசன் சதாசாரங்களாலும் சற்குணங்களாலும் மிக்க வனென்றும் சம்பந்தஞ் செய்தற்குத் தக்கவன் என்றும் இனிதறிந்து அந்தச் சயமரசவைக்கு அவனையும் அனுப்பினான். அயனும் நால்வகைச் சேனைகளோடு சென்று நிருமதை யாற்றங் கரையை அடைந்தபோது யானை ஒன்று நிருமதை ஆற்றிலே நீந்தி முழுகி கரையை அடைந்து அரசனுடைய சேனை யானைகளிலே நெருங்கி வந்தது.

அதனை நோக்கிய அயன் அந்தயானையின் மத்தகத் திலே தைக்கும்படி வித்தகமான பாணம் ஒன்று விட்டான். பாணம் பட்டவுடனே அந்த யானை தன் கந்தருவன் சாபம் னுடலை விட்டு ஒரு புருடனாய் வந்து நீர்த்தல். அயனை நோக்கிச் சொல்லும், “அரசனே!

என் பெயர் பிரியம்வதன். என்பிதாவின் பெயர் பிரியதர்சனன் என்னும் கந்தருவன். மதங்க முனி வருடைய சாபத்தினாலே இந்த யானை வடிவத்தை எடுத்தேன். இந்தச் சாபம் எப்போது நீங்கும் என்று மதங்க முனிவரை இரந்து கேட்டேன். மதங்கமுனிவரும் என் மேல் இரங்கி இக்குவாகு மரபிற் பிறந்த அயன் என்னும் அரசன் உனது மத்தகத்திற் பாணம் விடும்போது சாபமும் நீங்குமென்று தீர்ப்புஞ் சொன்னார். இக்காரியம் எப்ப சம்பவிக்கும் என்று எதிர்பார்த்திருந்தேன். இப்பொழுது உம்மாற் பாணம் விடப்பட்டுச் சாபமும் நீங்கினேன். இச்சாபத்தை நீக்கிய உமக்குக் கைம்மாறாக சம்மோகனம் என்னும் படையைத் தருகின்றேன். இது விடுக்கும்போது ஒரு மந்திரமும் ஒடுக்கும்போது ஒருமந்திரமுமாக இரண்

மெந்திரம் உடையது. ஒருகாலமும் உடம்பினின்றும் உயிரைப் பிரிக்கமாட்டாது. சத்துருவை மயக்கி வெற்றியை மாத்திரங் காத்திற் கொடுக்கும்” என்றான். அப்படையை அயனும் அங்கீகரித்துக் கொண்டு விதற்பநாடு நோக்கினான். அந்தக் கந்தருவனும் அழகாபுரியை நோக்கினான்.

போசராசன் தனது நகரியின் புறத்தே அயன் வந்தான் என்பதை அறிந்து எதிர்கொண்டு வந்து அழைத்துப் போய் ஆசனத்திலிருத்தி சந்திரனைக் கண்ட சமுத்திரம் போல சந்தோஷத்தி உபசரித்தல். னால் கிளர்ந்தான். அங்கே சயமரசவைக்கு வந்த அரசர் யாவரும் அன்றிரவு சற்றும் நித்திரையின்றிக் கிடந்தார்கள். அயனே நித்திரையிற் பங்கமடைந்திலன். விடியற்காலம் வந்தவுடனே மங்கலபாடகர்கள் இங்கிதம் பெறப்பாரிடம் பாட்டுக்களைக் கேட்டு காலேக்கடனை முடித்து ஆடையாபரணங் களை அணிந்து சயமரசவையிற் போய் போசராசன் காட்டிய ஆசனத்திலேறி ஐந்தருவின் நடுவிலே விளங்கும் பாரிராதமரம் போல அரசர் யாவர்க்கும் நடுவே விளங்கினான். அப்போது இந்துமதியும் சிவிகை ஒன்றிலே ஏறி பரிவாச சனங்கள் பக்கத்திலே சூழ்ந்துவர சயமரசவையிற் புகுந்தான்.

அரசர் யாவரும் இந்த இந்துமதியையே நோக்கி ஆசைமிகுந்து பலவித சேட்டைகளையுஞ் செய்தார்கள்.

அவருள்ளே ஓராசன் தன் கையிலே அரசர் சேயல். இருந்த தாமரைப் பூவை அடிக்கடி சூழ்ற்றி அலைத்துக் கொண்டிருந்தான். மற்றோராசன் தன்னுடைய உத்தரீய வஸ்திரத்தை ஒதுக்கி

மேலே எடுத்துவிட்டு முகத்தையும் ஒருபக்கத்திலே சாய்த்துக் கொண்டிருந்தான். மற்றோரசன் இடக்கரத்தை எடுத்துயர்த்தி சிங்காசனத்திலே ஒருபக்கத்தில் சேரவைத்து முத்துமாலையையும் முதுகிலே ஒதுக்கிவிட்டு மித்திரன் ஒருவனோடும் பேசிக்கொண்டிருந்தான். மற்றோரசன் கையிலிருந்த வெண்டாமழம்பூமடலை நகத்தாற் கிழித்துக்கொண்டிருந்தான். மற்றோரசன் சூதாடு கருவிகளை சூழப்பரப்பிச் சூதாடிக்கொண்டிருந்தான். மற்றோரசன் சிரத்திலே கரத்தைவைத்து சிறிதும் பேசாதிருந்தான். இப்படியே சேட்டை செய்துகொண்டிருக்கும் அரசர் யாவரையும் சபைப்பழக்கந் தெரியாத விணரென்று கருதி வெறுத்தாள்.

அதன்பின் சுனந்தை என்பவள் அச்சபையில் இருக்கும் அரசர் யாவரையும் தனித்தனிகாட்டி அவர்கள் பெருமையை இந்துமதிக்குச் சொல்லக்கருதி அரசர்களைக் காட்டி முதற்கண்ணே மகததேச ராசன் முன் டிக் கூறுதல். நிலையிற் கொண்டுபோய்ச் சொல்லுவாள்.

“இந்துமதியே! கேண்மதி. இவன் மகததேச ராசன். பகைவனைப் பரிதாபம் மேவச் செய்தலாற் பரந்தபன் என்னும்பேர் படைத்தவன். அடைக்கலம் புகுவோர்க்கும் முனிவர்க்கும் பெருந்துணையாய் உள்ளவன். இடைவிடாது செய்யும் யாகங்களால் இந்திரனையும் அழைப்பவன். பிரசைகளிடத்திலே பிரியம் மிக்கவன்” என்றாள். இந்துமதி கேட்டுக்கொண்டு அந்த அரசனை வணங்கிவிட்டு அப்பாற் சென்றாள். அதனைக்கண்ட சுனந்தை அங்கதேசராசன் முன்னிலையிலே அவனைக் கொண்டுபோய் “இவன் அங்கதேச ராசன். தேவப் பெண்களும் ஆவல் கொள்ளத் தக்க போழும் இளமையும் பெற்றவன். முன்னொரு சாபத்தினாலே

இங்கே வந்த திக்கியானைகளை எல்லாம் முனிவரர் நூல் வழிநின்று முறை பெற அடக்கினவன். வெவ்வேறு இடங்களிலே தனித்தனி விரும்பி வசிக்கும் இலக்குமி சாஸ்வதி என்னும் இருபெண்களும் ஒருங்கு கூடிவந்து தன்பால் வசிக்கும் தகுதி பெற்றவன்” என்றாள். அதனையுங்கேட்டு இந்துமதி “அப்பாற் செல்லுக” என்றாள்.

அவனைச் சுனந்தை அப்பாற் கொண்டுபோய் அவந்தி தேச ராசனைக் காட்டி “இவன் அவந்திதேசராசன். சஞ்ஞா என்னும் தன் மகள் பொருட்டு சாகத்தீவிற் கொண்டு போய்த் தேவத்தச்சுறை கடைந்தெடுக்கப்பட்ட சூரியன் போன்றவன்; அபரபக்கத்தின் அந்திக்காலத்திலும் அவந்திமாகாளனுடைய சிரத்திலிருக்கும் செழும் பிறையைத் தெரிசனஞ் செய்து தொழுது வாழ்வோன்.

அடரிரு ளபர பக்க மதனினு மந்திக் காலத் திடரினமா காளன் சென்னி யிளம்பிறை தொழுது வாழ்வோன் மடனலாள் வதியு மாறு மயன்கடைந் துள்ள மாவெஞ் சுடரனா னிவனே கண்டா யவந்திக் னென்னச் சொன்னாள்.

—இரகுவமிசம்.

மந்திரசத்தி, பிரபுசத்தி, உற்சாகசத்தி என்னும் சத்திகள் மூன்றும் உடையவன்,” என்றாள். அவனையும் இந்துமதி விரும்பினாள் அல்லள்.

சுனந்தை அவனை அப்பாற் கொண்டுபோய் அநாபதேச ராசனைக் காட்டி “இவன் அநாபதேசராசன். பிரதீபன் என்னும் பெயர் உடையவன். கார்த்த விரியன் குலத்திற் பிறந்தவன். பரசராமனுடைய மழுவின துதியைக் குவளை மலரின் மடல்போல மதிப்பவன். நிருமதை ஆற்றங்கரை

யிலே அரண்மனை கட்டி வசிக்கவன்” என்றான். அவனையும் இந்துமதி அவமதித்தாள். அவளைச் சுனந்தை அப்பாற் கொண்டுபோய் சூரசேனராசனைக் காட்டி “இவன் சூரசேனராசன். சுசேடனன் என்னும் பெயருடையவன். தாய் மரபு தந்தை மரபு என்னும் இருமரபுந் தூயவன். யமுனையாற்றங் கரையிலே அரண்மனை கொண்டு வசிக்கவன்” என்றான். அவனையும் விரும்பினான் அல்லலன்.

அப்பாற் சுனந்தை அவளைக் கலிங்கதேச ராசன் முன்னிலையிற் கொண்டுபோய் “இவன் கலிங்கதேச ராசன். ஏமாங்கதன் என்னும் நாமதேயம் உடையோன். வில்வீரர் சுனர்க்கெல்லாம் முன்னே செல்லும் வில்வீரன். மகேந்திரமலைக்கும் மகாசமுத்திரத்திற்கும் நரேந்திரன்” என்றான். இந்துமதி அவனையும் விட்டு அப்பாற் சென்றபோது சுனந்தையானவன் பாண்டியதேச ராசனைக் காட்டி “இவன் பாண்டியதேச ராசன். அசுவமேத யாகஞ் செய்தவன். அகத்தியர் வசிக்கும் பொதியமலைக்குத் தலைவன். அரிசந்தனம் பூசிய சரீரமுள்ளவன்” என்றான். அவனையும் விட்டு இந்துமதி அப்பாற் சென்றாள்.

அவளுக்குச் சுனந்தை அயன் என்பவனைக் காட்டிச் சொல்லுவாள். “இவன் அயோத்திரகர இராசன். திக்குவிசயஞ் செய்து மிக்க பொருளிட்டி அயனுக்கு மூலை விச்சவசித்து என்னும் வேள்வியுஞ் சீடுதல். செய்த இரகு ராசனுடைய புத்திரன். தேனுவை வழிபட்டு வரம்பெற்ற தீரீப ராசனுடைய பெளத்திரன். எருத்து வடிவங் கொண்டு நின்ற இந்திரனுடைய முதுகிலேறி நின்று தைத்தியரோடு போர் புரிந்த கருத்தன் மரபுக்கு விளக்குப்

போன்றவன். குலத்தாலும், குணத்தாலும், ஒழுக்கம் முதலிபவற்றாலும், இழுக்கில்லாதவன். இளமைப் பருவமுடையவன்” என்றான். இந்துமதியும் அப்பாற்செல்லாமல் அவளைப் போக்கி நின்றாள். அப்பொழுது சுனந்தை என்பவன் இந்துமதியை நோக்கி “ஆரியாய்! அப்பாற் செல்லுவேமா?” என்ன, ஆரியை பார்த்த பார்வை சுனந்தையைக் கொல்லும்படி கிடந்தது.

சூதையட் டெழுந்த கொங்கைச் சுனந்தையத் தோகை யன்னாள் காதலின் குறிப்பை நோக்கி யருகுபோய்க் களித்து மெல்லப் பேதையப் பார்செல் வேமோ என்றிடப் பிடியனுளக் கோதையைப் பார்த்த பார்வை கொல்லிய கிடந்த தன்றே.

—இரகுவமிசம்.

சுனந்தையும் பயந்து மனந்தொழிச் சும்மாதின்றாள். அந்தப் பொழுதிலே இந்துமதி பரிமளத் திரவியஞ் சேர்ந்த பூவின்மாலையை ஆவலோடும் எடுத்து சுனந்தை கையினிலே அயன் கழுத்திலே சேர்த்தாள். அதனை நோக்கிய நகரச்சனங்கள் யாவரும் அயனுக்கும் இந்துமதிக்கும் வந்து சம்பவித்த பொருத்தமான சேர்க்கையைப் புகழ்ந்து பேசினர். போசராசன் அயனையும் இந்துமதியையும் அழைத்துக்கொண்டு போய், அக்கினி சான்றாக கடிமணம் புணர்விக்கக் கருதி அரசரையும் பிறரையும் அங்கே வருவித்தான்.

அ. கடிமணஞ்செய்தல்.

கடிமணச்சாலையிலே முடியுடையரசர்களும், மற்றையரசர்களும் பிறருமாக வந்து நெருங்கினர். அயனும்

இந்துமதியும் பொன்மயமான ஆசனம் ஒன்றிலே ஒருங்கு வீற்றிருந்தனர். போசராசனுடைய புரோகிதர் ஓமாக்கனியை வளர்த்துக் கிரியைகளைக் கிரமமாகச் செய்தார்கள். போசராசன் அக்கினி சான்றாக இந்துமதியை அயனுக்குக் கொடுத்துக் கிரியைகளையும் முடிப்பித்தபின் அங்கே வந்தோர் அனைவரையும் உபசரித்து அனுப்பினான். அரசர்களும் கிழே முதலைமுதலிய பிரானிகளை வைத்துக்கொண்டு மேலே தாமரையை மலர்ந்து காட்டும் பொய்கைபோல மனத்திலே பொருமைமுடையவர்களும் புறத்திலே விருப்பங் காட்டுவோருமாய்த் தம்பதிகளையுங் கபடமாய் வந்தனை செய்துகொண்டு போனார்.

போசராசனும் சீதனமாகப் பொருள்களையுங் கொடுத்து அந்தத் தம்பதிகளையும் போகவிட்டுத் தானும் அவர்களுக்குப் பின்னே துணையாகச் சென்று மூன்று போர்புரிதல். நாளையின் பின் மீண்டு வந்தான். தந்தையுடைய திக்கு விசயத்திலே திரவியங் கொடுத்து நெரந்ததனாலும், இந்துமதியைப் பெருமையாலும் சிந்தையிற்கொண்ட வைரமுடையராய் வந்து வழியிலே அயனை மறித்துப் போர்புரியத் தொடங்கினார்கள். அயன் இந்துமதியை மந்திரிகள் சிலரிடம் நிறுத்திவிட்டுக் கங்கையாற்றிலே சென்று கலந்து நெருங்கும் சோனையாறு போல அந்த அரசசேனைகளிலே சென்று நெருங்கிக் கடும் போர்புரிந்தான். சதுரங்கசேனைகளும் கலந்து போர்புரிந்தன. பிணங்களும் நெருங்கின. அரசர் பலர் அயனாற் கொல்லப்பட்டார். எஞ்சி நின்றோர், அயன் விட்ட மோகனபாணத்தினாலே அறிவுமயங்கிக் கிழே வீழ்ந்தார்கள். அயன் இந்துமதியையும் அழைத்துக்கொண்டு தனது நகரியிற் சார்ந்தான். இவைகளையெல்லாம் முன்னரே

கேட்டு மனம் மகிழ்ந்திருந்த இரகுராசன் மைந்தனாகிய அயனைக்கொண்டாடி அரசியலையுங் கொடுத்துவிட்டு முத்தி நெறி தேட முயன்றான்.

அயன் அரசியலைப், பெற்றபின் சனங்களெல்லாம் மனங்களிக்கும்படி அன்போடும் அருளோடும் பூமியைப் பரிபாலனஞ் செய்தான். தந்தையாகிய இரகுராசன் துறவி வேடம் பூண்டு நகர்ப்புறத்திலே போயிருந்து முத்தி நெறி தேட முயன்றான். மைந்தனாகிய அயன் அரசியலின் வளர்ச்சியைத் தேட முயன்றான். இரகு முத்தியின் பொருட்டு முனிவரைச் சேர்ந்தான். அயன் வேறு தேசங்களையும் விரும்பி மந்திரிகளைச் சேர்ந்தான். இரகு மனத்தை ஒருவழியிற் பதித்துமாறு சனமில்லாத தனியிடத்திலே தருப்பையாசனத்திலே இருந்தான். அயன் அரசியல் காரணமாகத் தருமமயமான ஆசனத்திலே இருந்தான். இரகு யோகப்பயிற்சியினாலே பிரானன், அபானன் முதலிய வாயுக்களை வசமாக்கினான். அயனோ திரவியப் பெருமையாலே பகையரசர்களை வசமாக்கினான். இரகு தவாக்கினியினாலே பிறவிக்குக் காரணமான கருமங்களை நீறுக்கினான். அயனோ பகையரசர் தொடங்கும் கருமங்களின் பயனை முழுதும் நீறுக்கினான். இரகு சத்துவம் முதலிய குணங்களைச் சமநிலையாக்கிச் சயங்கொண்டான். அயனோ சந்தி, விக்கிரகம் முதலிய ஆறு குணங்களுள்ளே பேறுதர வல்லதொன்றைப் பெரிதாகக் கொண்டான். இரகு பரமாத்ருமாவைக் காணும் வரையும் யோகசமாதியில் இருப்பான். அயனோ தொடங்கிய கருமத்தைப் பலன்காணும் வரையும் விடாமற் செய்வான்.

கூ. தசரதனுற்பத்தி.

இப்படியே அரசியலிலுந் துறவியலிலும் நின்றஅயன், இரகு என்னும் இரகுவருள்ளும் இரகு என்பவன் துறவியலிலே நின்று பலநாள் கழிந்தபின் யோகசமாதியினாலே பரமாத்ருமாவை அடைந்தான். அதனை மைந்தனாகிய அயன் கேட்டுக் கண்ணீர் விட்டுக் கவலை பூண்டு பின்பு தேறி அந்தியேட்டி முதலிய அபரக்கிரியைகளையும் அவனுக்குச் செய்வித்துப் பிறவா நெறியடைந்த பிதாவின் பொருட்டுக் கவலைகொள்ளல் நன்றன்று என்று தக்கோர் செல்லிய புத்தியைக்கேட்டுப் பூமியைப் பரிபாலனஞ் செய்தான். பூமியும் மகத்துவமான புதிய இரத்தினங்களைப் பெற்றது. இந்துமதியும் உத்தமனான ஒரு புத்திரனைப் பெற்றாள். அப்புத்திரனுக்குப் பத்துத் திக்கிலுஞ் செல்லத் தக்க தேருடைமையாலே தசரதன் என்னும் பெயரிடப் பட்டது, இந்தப் புத்திரனாலே பிதரர் கடனையும் வேதமோதுதலாலே முனிவர் கடனையும், யாகஞ் செய்தலாலே தேவர் கடனையும், நீங்கிய தந்தையாகிய அயன் பரிவேடம் நீங்கிய சூரியன் போல விளங்கினான்.

அயன் என்னும் அரசன் திரவியத்தாலன்றிச் சிறந்து விளங்குங் குணங்களாலும் பிறருக்குப் பேருபகாரஞ் செய்பவனாய் விளங்கினான். பெரு இந்துமதியீர் ம் பெலம் வீரம் முதலியன பிறர்க்குப் நீத்தல். பிடை செய்பவாகாமல் அடைக்கலம் புகுந்தோரைப் புரக்கும் பொருட்டாய் அமர்ந்தன. அவன் ஒரு நாள் பொழில் விளையாட்டுக் கருதி அருகிலுள்ள சோலை யொன்றிற் போய்ப் பூக்களைப் பறித்து விளையாடி இளைப்பாறி இருந்த போது அந்தர வழியால் வந்

த நாரதருடைய வினையினின்றும் மாலை ஒன்று தவறி மடியிற் கிடந்த இந்து மதியுடைய முலையிலே வீழ்ந்தது. மாலையை நோக்கியவுடனே அவளும் மதிமயங்கிப் பரவசமாயினள். அதனை நோக்கிய அரசனும் மயங்கி வீழ்ந்தான். பரிவாரசனங்களும் பரிவு கொண்டு புலம்பின. அன்னம், கிளி முதலிய பறவைகளும் அழுதன. அவர்கள்மேலே காற்று வந்து படுப்படி ஆலவட்டம் முதலியவைகளை அசைத்து வீசினார்கள். அந்தக் காற்றுப் பட்டும் இந்துமதிக்கு மயக்கம் நீங்கவில்லை. அயனுக்கோ மயக்கம் நீங்கிற்று. அயனும் ஒருவாறு தெளிந்து இந்துமதியை நோக்கிப் புலம்புவான்.

“இந்துமதியை மயக்கி விழுத்திய இந்துமலர்மாலை என்னெஞ்சிலே வைத்தும் என்னைக் கொல்லாதகாரணம்

என்னையோ! விதியானது மெல்லிய மலர்

அயன் மாலையினாலே இவ்வுயிரைக் கொல்லு
புலம்புதல். வித்ததற்குக் காரணம் யாது! மெல்லிய

உடம்பை மெல்லிய மலர்கொண்டு கொல்

லவேண்டும் என்பது கருதியோ! விதிவலியாலே சில விடத்திலே அமிர்தமும் நஞ்சாகுமா? பிரிய நாயகியே! உனக்கு நான் ஒரு குற்றமுஞ் செய்திலேன். இவ்வியல் புடைய என்னோடு நீ பேசாமல் இருப்ப தென்ன! என்னைக் கேளாமல் இவ்வுலகம் நீக்கி அவ்வுலகம் போனது உனக்கு நீதியாகுமா? உன்னோடும் வந்த என்னுயிர் பின்னும் என்னிடம் வந்தது இக்கவலையெல்லாம் அநுபவித்தற்கா? இரவைப் பிரிந்து போன பின்னும் இரவை வந்து பொருந்து கின்றது. நீயோ என்னைப் பிரிந்து பின்னொரு காலமும் வராவழியிற் போயினை! உன் பிரிவைப் பொறுத்திருப்பது எப்படி? மெல்லிய தனிகளை அடுக்கிய

படுக்கையிற் கிடந்து வருந்துகின்ற உன்னுடைய மெல்லிய சரீரம் சுடலையிலே அடுக்கிய முரட்டுக்கட்டைகளை எப்படித்தாங்கும்! பிரிய நாயகியே! நீ மகிழும் பூவிலே தொடுத்த மேகலையை முழுதும் முடியாமலே இடையிலே விட்டு நித்திரைசெய்தல் நீதியாகுமா? பிரிய நாயகியே! என்னையும், வளர்த்த மான்கன்றையும், இளங்கிரியையும், அன்னப்பறவையையும், அடுத்து நிற்கும் மகளிர்க்களையும் மற்றைப் பொருள்களையும் மறந்து சென்றாலும் துதியைப் பிறைபோன்ற புதல்வனை மறந்து சென்ற காரணம் என்னையோ!" என்று புலம்பினான்.

என்னை வளர்மானை யனத்தை யிளங்கிரியை
வன்னமட வாயத்தை மற்றை மறந்தாலுஞ்
சொன்ன துதியைப் பிறைபோலுந் தோற்றச் சேய்
தன்னைமறந் தெவ்வாறு சென்றாய் தபந்திருவே.
—இரகுவமிசம்.

அதன்பின் பத்துநாள் சென்றபோதே அவளுக்குச் செயற்பாலனவாகிய அபரக் கிரியையையெல்லாஞ் செய்து முடித்துக்கொண்டு நகரியிற்போயினன்.

அப்போது வசிட்டமுனிவருடைய சீடர்கள் அங்கே வந்து அரசனை நோக்கி “அரசனே! முக்காலசம்பவங்களை யும் ஞானக்கண் கொண்டு முறைப்படக் முற்பிறவிகூறல். காணும் குருவாகிய வசிட்டமுனிவர் உனக்குச் சொல்லுமாறு சொன்ன ஆதி வார்த்தைகளைச் சொல்லுகின்றோம். அரசனே! கேள், முன்னொரு காலத்திலே செயற்கரிய பெருந்தவன் செய்யுந் திருணவிந்து முனிவனுக்குத் தேவேந்திரன் பயந்து தவ

நிலையைக் குலைக்கும்படி அருணி என்னும் பெயருடைய அரம்பையை அனுப்பினான். அவளும் அம்முனிவர்க்கு முன்னே போய் கின்றாள். முனிவர் கோபங்கொண்டு மாதாடப் பெண்ணாகுக எனச் சாபங் கூறினார். அவளும் அந்தச் சாபத்துக்குப் பயந்து ‘பகவானே! யான் இந்த ரனுடைய எவலால் வந்தேன். எனது குற்றத்தைப் பொறுத்தருளும்’ என்று பிரார்த்தித்தாள். முனிவரும் அவள் மேலிரங்கி ‘பெண்ணே! கற்பகமலர்மாலையை நீ காணும் போதே இச்சாபமுந்தீரும்’ என்று முடிவுங் கூறினார். அந்த அருணிதானே இந்துமதியாய் வந்து பிறந்து உனக்கும் பெருந்தேவியாய் இருந்து கற்பகப்பூமாலையைக் கண்டவுடனே இந்த உற்பவம் நீங்கி ஓடினாள்”.

“அவளைக் குறித்துக் கவலை கொண்டது அமைபும், எப்படி நீ அழுது புலம்பினாலும் அவளோ இனி வருவதில்லை. பிறப்பவர் யாவரும் இறப்பது உறுதி கூறல். திண்ணம். அவளொடு நீ கூட இறந்தாயாயினும் அவளை நீ அடைவதில்லை. சுகல வகையான உயிர்களும் தாம் தாம் செய்துகொண்ட பாவபுண்ணியங்களின் பலன்களை துகரும்பொருட்டு பல விடங்களுக்குப் போகின்றன. மூடர்கள் இறந்தவர்களை எப்பொழுதும் நினைந்து வருந்துவார்கள். அறிஞர்கள் இறந்தவர்களை அப்பொழுதே மறந்து விடுவார்கள். புதழ்பட வாழவேண்டுமாயின் இடரினுந் தளராமல் இரு. அவளுக்குச் செயற்பாலனவாய் சிரார்த்தங்களைச் செய். பூமியையும் பரிபாலனம் செய். டெய், வாய், கண், மூக்கு முதலிய ஐம்பொறிகளையும் வெற்றிகொண்ட நீ மற்றைச் சனங்கன்போல அற்றப்படுதல் அறிவின்னு காற்றினாலே அசைக்கப்படும் மரங்கள்போல மலைகளும் அசைக்கப்படு

மாயின் மலைகளிடத்துள்ள விசேடம் யாது? அசைவற் றது என்னும் பெயரும் மலைக்கு நிலைக்குமா” என்றார்.

இப்படியே சீடர்வாயிலாக வசிட்டர் சொல்லுவித்த வார்த்தைகளைக் கேட்டுக்கொண்டு சீடரை அனுப்பினார். அவ்வார்த்தைகள் அவன் மனத்தில் அங்கீகாரமாகவில்லை. வர வரக் கவலையோ மிகுந்தது. கவலை மிகுந்தும் மைந் தனாகிய தசரதனுடைய இளமைப் பருவத்தின் நிமித்தம் எட்டு வருடங் கழிந்தபின் தசரதனுக்குப் பட்டாபிஷே கம் செய்து அரசியலையும் அவன் மேல் வைத்துவிட்டுக் கவலையோடும் உபவாசியாய் இருந்து கங்கா சரபுசங்கமத் திலே உடலைவிட்டுத் தேவுலகம் போனான்.

கய. தசரதனரசு புரிதல்.

தசரதராசன் தந்தையாற் கொடுக்கப்பட்ட அரசியலைச் சனங்களெல்லாம் மனங்கனிக்கும்படி சாத்திர நெறியிலே நின்று நாடாத்தி வந்தான். சனங்களும் அவன்மேலே அன்புடையாராய் ஒரு குறையும் இன்றி உவப்போடும் வாழ்ந்து வந்தனர். தீச்செயல்களும் தீக்குணங்களும் அவ னிடத்திற் சிறிதுங் காணப்படவில்லை. துன்பம் வறு மை சோர பயம் என்பன சனங்களிடத்தும் காணப்பட வில்லை. கேட்டுக்குக் காரணமான ஈதிவாதைகள் நாட்டி லும் காணப்படவில்லை. கடற்கரை வரையும் பூமியைக் கைப்பற்றிப் பன்னிரண்டு ராச மண்டலங்களுக்கும் தலை மை எய்தினான். இலக்குமிதேவி நாராயணமூர்த்திக்குச் சேவை செய்வதுபோல தசரதனுக்கும் சேவை செய்து வந்தாள். கோசலதேசராசன் புத்திரியாகிய கௌசலை

என்பவளும், கேகயதேசராசன் புத்திரியாகிய கைகேயி என்பவளும், மகததேசராசன் புத்திரியாகிய சுமித்திரை என்பவளும் அவனுக்கு மனைவிகளாயினர்.

இந்த மனைவியர் மூவரோடும் வீற்றிருந்து அரசசெய் யுங்காலத்திலே வசந்தகாலம் ஒன்று வந்தது. அந்த வசந்த காலத்திலே வேட்டையாடலை மிகவும் வேட்டையாடப் விரும்பி வேட்டைக்கு உரிய வேடங்க போதல். னும் பூண்டு கொண்டு காட்டிற் பிரவே சித்தான். சேனைகளும் கூடிச் சென்றன.

வேட்டை நாய்களும் வலை கயிறு முதலியவைகளும் கொண் டுபோகப் பட்டன. நாடெல்லாம் அரசன் போனவுடனே கதுமென இலைகளை உதிர்த்து தளிர்களை தளிர்்த்து மலர் களைப் பூத்து பொலிவடைந்து விளங்கின. வனதேவதை கள் எல்லாம் மகாராசனை மகிழ்ச்சியோடும் பார்த்தன. காடி புலி யானை கவர்மான் பன்றி சிங்கம் கடுவாய் முதலிய தீயமிருகங்கள் எல்லாம் அங்கங்கே உண்டியும் நீரும் உறைவி டமும் பெற்று மண்டிக் கொழுத்து மறைந்திருந்தன. அவைகளுள்ளே பலமிருகங்களைத் தசரதன் பாணம் விட் டிக் கொன்று குவித்தான். மறைந்துபோய் இருந்த மிரு கங்கள் எல்லாம் சனங்களாலும் நாய்களாலும் வெளிவந் தன. பலமிருகங்களின் உறுப்புக்களை மாத்திரம் வெட்டி விட்டான். சிலமிருகங்களின் கொம்புகளை மாத்திரம் முரித்து விட்டான். மான்குட்டி முதலியன கொல்லப்பட வில்லை.

இப்படியே வேட்டையாடி இளைப் புற்றிருந்த தசர தன் குதிரையை வேகமாய்ப் போகச் செலுத்திக் கொண்டு

மற்றொருவருங் காணப்படாமற் போய்
முனிபுதல்வனைக் தமசை ஆற்றங்கரையை அடைந்தான்.
கோலைபுர்தல். அக்கரையிலே பிரப்பங்கொடி மறை
விலே நின்று முனிபுதல்வன் ஒருவன்
குடத்திலே நீர் மொண்டான். அந்த நீர் குடத்திற் புகுஞ்
சத்தம் கனிற்றுயானையின் பிளிறொலி போலச் செவித்துளை
களிற் பட்டது. பட்டவுடனே ஆராய்வின்றிப் பாணம்
ஒன்றை விட்டான். பாணம் போய் முனிபுதல்வனுடைய
மார்பிற் பட்டது. முனிபுதல்வன் அந்தோ! தந்தையே!
தந்தையே! என்று சிந்தை நொந்து புலம்பி அழுதான்.
அவனோ குருடர்களாய் தந்தை தாயரைக் காவிக்கொண்டு
வந்து பக்கத்திலே வைத்துவிட்டு குடிக்க நீர் மொண்டு
கொண்டு போகவந்தவன். யாது செய்வான்.

அந்தப் புதல்வன் தந்தையே! தந்தையே! என்ற சத்
தம் தசரதன் செவியிலே துழைதலுந் தசரதனும் அவ்வழி
யே போய் பாணந் தைக்கப்பட்டு இரத்
புதல்வனோடு தமும் பெருகியோட நிலத்திலே வீழ்ந்து
தந்தை தாயரிடம் கிடக்கும் முனி புதல்வனைக் கண்டு கவலை
போதல். கொண்டு நீ யாவன்? என்று கேட்டான்.

அவன் தன் வரலாறுஞ் சொல்லித் தந்தை
தாயர்கள் முன்னிலையிலே தன்னைபுங் கொண்டுபோய் விட
வேண்டும் என்றும் வேண்டினான். தசரதனும் உடன்பட்
டுக் குடத்தொடு புதல்வனைபுங் கொண்டு தந்தைதாயர் முன்
னிலையிற் சார்ந்தான். புதல்வன் வரக்காணாமல் வருந்திக்
கொண்டிருக்கும் அவரிருவருந் தசரதனுடைய நடையொலி
யைத் தம்மகனுடைய நடையினொலி என்று கருதிச் சொல்
லுவார்.

மைந்தா வருவாயெம் முயிர்வாழ்வே வருவாயால்
எந்தாய் வருவாயன் புடையினையாய் வருவாய்நீர்
தந்தாவி யளிப்பாயென வவனைத் தரையையா
அந்தாரவ னன்னீர்கொ டசும்போடு மனித்தான்.

—இரகுவமிசம்.

“மைந்தா! வருக. எம்முயிர் வாழ்வே! வருக. எம்பிதாவே!
வருக. இனையோய்! வருக. நன்னீர் தந்து நலமுடன் காப்
பாய்! வருக.” என்று புலம்பினார். தசரதன் முனி புதல்வ
னைத் தரையிலே வைத்துவிட்டு ஒன்றும் பேசாமல் நின்று
குடத்துடன் நீரைக் கொடுத்தான். அவர்கள் இருவரும் ஐயம்
கொண்டு ஒன்றும் பேசாது நின்று “நீர் தருகின்ற நீ
யாவன்” என, தசரதன் அஞ்சி நடுங்கி நடந்த காரியத்தைச்
சொல்லுவான்.

“அப்பா! நமஸ்காரம். அன்னாய்! நமஸ்காரம். அடி
யேன் செய்த பிழையைப் பொறுத்தருள்க. நானோ அயோக்
திமாநகரை ஆளும் அரசன். தசரதன்
தசரதன்கூறல். என்னும் பெயருடையேன். இக்காட்
டிலே வேட்டையாடலை விரும்பி வந்
தேன். வேட்டையாடிக்கொண்டு தமசையாற்றங்கரையிலே
தனியேவந்தேன். உங்கள் புதல்வன் பிரப்பங்கொடி மறை
விலே கரையிலே நின்று குடத்திலே நீர் மொண்டான்.
குடத்திலே நீர் புகும் சத்தம் கனிற்றியானையின் பிளிற
ொலி யென்று விபரீதமாக விளங்கிப் பாணம் ஒன்று
விட்டேன். உங்கள் புத்திரன் மார்பிலே பாணம் பட்டு
பூமியில் வீழ்ந்தான். யான் யாது செய்வேன்; அவனை
இங்கே எடுத்துக் கொண்டு வந்து இருக்கிறேன். இனி
யுமது தொண்டெல்லாம் நானே புரிவேன்” என்று சொன்

னன். அவர்கள் இருவரும் இதனைக் கேட்டு நிலத்தில் வீழ்ந்து நெடுநேரம் புலம்பி பின்னர் சிறிது தெளிந்து மகனுடைய மார்பிலே தைத்த பாணத்தைக் கழற்றும்படி சொன்னார்கள். தசரதனும் கழற்றினான். கழற்றினவுடனே புத்திரனும் உயிர் துறந்தான். இனி நானே உங்களுக்குப் புதல்வனாய் எவல் செய்து வாழ்வேன். முனிவன் அரசனை நோக்கி “அரசனே! நான் புத்திரசோகத்தினாலே இப்போது உயிர் விடுகின்றேன். நீயும் என்போலப் புத்திரசோகத்தினாலே பொன்றக்கடவாய்” என்று சாபஞ்சொல்லி தன்னைத் தகனஞ் செய்யும் படியுஞ் சொல்லி உயிர் துறந்தான். மனைவியும் உயிர் விட்டாள். அரசனும் அவர்களைத் தகனஞ் செய்துவிட்டு தனது நகரியிற் போனான்.

கக. புதல்வரைப்பெறுதல்.

அந்தச் சாபம் தீங்கு பயப்பதாயினும் புத்திரசோபத்தினால் பொன்றக்கடவாய் என்றதனால் புத்திரனில்லாத தனக்குப் புத்திரன் கிடைக்குமென்று கருதியிருந்த தசரதனுக்கு பதினொரு நாட்கள் யிரம் வருடம் சென்றும் புத்திரன் உதித்திலன். தசரதன் கவலை கொண்டு பிதிரார் கடன் எப்படி தீங்குமென்று மனம்வருந்தி கலைக்கோட்டுமுனிவர் முதலிய முனிசிரேட்டர்களை வருவித்து புத்திரகாம யாகத்தைச் செய்கிக்கத் தொடங்கினான்.

அச்சமயத்திலே இராவணனால் வருந்திய தேவர்கள் திருப்பாற்கடலில் புழுந்து பலவித துதிகளைக் கூறி நாரா

யணமூர்த்தியை நமஸ்கரித்தார்கள். நாதேவர்கள் ராயணமூர்த்தி துதிகளாலே நன்குபுகழ்ந்து தேவர்களை நோக்கி “தேவர்களே! நீங்களெல்லாம் உங்களுடைய பதவிகளிலே குறைவொன்று மின்றி வலிமையோடும், வாழ்கின்றீர்களா” என்று வினாவினார். அப்பொழுது தேவர்கள் இராவணன் முதலிய இராக்கதர்கள் தங்களுக்குச் செய்து வரும் தீங்குகளை எல்லாம் தெளியச்சொல்லி “எங்களுக்கு இவைகளை நீக்கியருளவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார்கள். அதனை நாராயணமூர்த்தி கேட்டுச் சொல்லுவார். “தேவர்களே! உங்களுக்குத் தீங்கு செய்யும் ராவணனை நானும் கொல்லக் கருதியிருக்கிறேன். சர்ப்பங்கள் மேலேறிச் சூழ்விருத்தலைச் சந்தனமரம் பொறுத்தல்போல இந்த நாவ்வரையும் பொறுத்து வந்தேன். அந்த இராவணன் அருந்தவஞ் செய்து பிரமாவிடத்தில் பிரியமான வரம் பெற்றபோது மானிடர்களை ஒருபொருளாய் மதியாமல், தேவர்களாலே கொல்லப்படாமையை வேண்டிக் கொண்டான். ஆதலால் மானிட லோகமாகிய பூமியிலே தசரத ராசனுக்கு புத்திரனாய்ப் பிறந்து போர்செய்து போர்க்களத்திலே இராவணனைக் கொலைபுரிவேன். ஆகாயத்திலே வருகின்ற அவனுடைய விமானத்துக்கு அஞ்சவேண்டாம்” என்று சொல்லி மறைந்தருளினார்.

செய்யத் தொடங்கிய புத்திரகாம யாகமும் செவ்வேசெய்யப்பட்டது. அந்த யாகத்திலே பூதமொன்று பாயசமாகிய அவிப்பாகத்தைக் கைகளில் ஏந்தி புத்திரர் பிறத்தல் திக்கொண்டு வெளியிற் புறப்பட்டது. அந்தப் பாயசத்தைத் தசரதன் வாங்கி

இரண்டாகப் பிரித்து கோசலை கைகேயி என்னும் தேவியரிருவருக்கும் கொடுத்தான். தேவியரிருவரும் தங்கள் தங்கள் பாகங்களிலே பாதி பாதி யெடுத்து மற்றத் தேவியாகிய சுமித்திரைக்கும் கொடுத்தார்கள். பாயசத்தைபுண்ட தேவியரிருவரும் கருப்பவதிகளாயினர். கோசலையுடைய கருப்பத்திலே நாராயணமூர்த்தி புகுந்து ஒரு புத்திரனாகத் திருவவதாரஞ் செய்தார். அழகுடைமை நோக்கி அப் புத்திரன் இராமன் என்னும் பெயரிடப்பட்டான். இராமன்-அழகன். பின்னர்க் கைகேயி என்பவள் ஒரு புத்திரனைப் பெற்றாள். அவனுக்குப் பரதன் என்னும் பெயர் இடப்பட்டது. பரதன்-போஷிப்பவன். அதன்பின் சுமித்திரை என்பவள் புத்திரர் இருவரைப் பெற்றாள். அவருள் ஒருவனுக்கு இலக்குமணன் என்னும் பெயர் இடப்பட்டது. இலக்குமணன்-செல்வமுடையவன். மற்றவனுக்கு சத்துருக்கினன் என்னும் பெயர் இடப்பட்டது. சத்துருக்கினன்-சத்துருவைக் கொல்லுவோன். பூமியிலே, பஞ்சம், பசி, நோய் முதலியன வெல்லாம் அஞ்சியோடின. சாதக கருமம் முதலிய கிரியைகள் எல்லாஞ் செய்யப்பட்டன.

நான்கு புத்திரர்களும் நல்லொழுக்கமும் நற்குணமும் ஒற்றுமையுமுடையராய் வளர்ந்தார்கள். ஆயினும் இராமனும், இலக்குமணனும் ஒருவரையொருவர் பிரியாது சஞ்சரித்தனர். அப்படியே பரதனும் சத்துருக்கினனும் ஒருவரையொருவர் பிரியாது சஞ்சரித்தனர். மைந்தருடைய கல்வியையும் ஒழுக்கம் முதலியவைகளையும் நன்குணர்ந்த தந்தையாகிய தசரதனும் நான்கு புயங்களாலே நாராயணமூர்த்தியும் நான்கு கொம்புகளினாலே ஐராவத யானையும் விளங்குவதுபோல இனிது விளங்கினான்.

கஉ. வேள்விகாத்தலும் விவாகஞ்செய்தலும்.

இப்படி விளங்கும் நாள்களிலே குசிகருடைய மரபிலே பிறந்த விசுவாமித்திரர் தசரதனிடத்திலே வந்து தமது யாகத்தை இராக்கதர்கள் செய்யும் விசுவாமித்திர இடையூற்றினின்றுங் காக்கும்படி இராம ரோடு போதல். பிரானைத் தம்மொடும் அனுப்பும்படி கேட்டார். தசரதன் மறுத்தும் வாயா மையாலே வருத்தமுற்றுப் பின்னர் வசிட்டர் வார்த்தையினாலே உடன்பட்டு இராமபிரானையும் இலக்குமணரோடு சேர்த்து அவருடன் போக அனுப்பினான். செல்லும்வழியிலே சிறிது தளர்ச்சியுற்ற அவர்கள் இருவருக்கும் பெலம், அதிபெலம் என்னும் மந்திரங்கள் இரண்டையும் உபதேசித்துக் களைப்பு நீக்கி விசுவாமித்திரர் அழைத்துச் சென்றார். செல்லும்போது தாடகையென்னும் அரக்க இருக்குங் காடும் வந்தது. காடு வந்தவுடனே தாடகையும் வந்து போராடத் தொடங்கினான்.

தாடகையுடைய வலிமையையும், கொடுமையையும் இராமபிரானுக்கு விசுவாமித்திரர் எடுத்துச் சொன்னார். இராமன் கேட்டு “இவனோ ஒரு பெண்; தாடகையைக் இவளை எப்படிக் கொல்லலாம்” என்று கோல்லல். சற்றே தாமதித்தார். தாமதஞ் செய்து நின்ற இராமபிரானுடைய கருத்தை இனிதுணர்ந்த விசுவாமித்திரர் எத்தனையோ கதைகளும் காரணங்களும் எடுத்துச் சொல்லிக் கொல்லத்தக்கவன் என்பதை வலியுறுத்தினார். அதனைக் கேட்ட இராமபிரானும் “மெய்ய! நின்னுரை வேதம் எனக் கொண்டு செய்வன்” என்று பாணம் ஒன்றெடுத்துத் தாடகையின் மார்பிலே தைக்கும்

படி விட்டார். பாணம் போய்த் தைத்துத் தாடகையின் மாற்பையும் ஊடுருவி அப்பாற் சென்றது. தாடகையும் பூமியிலே வீழ்ந்திறந்தாள். பின்னர்த் தாடகையின் புத்திரர்களாகிய மாரீசன், சுவாகு என்னும் இருவருஞ் சேனைகளோடும் சிறிவந்து போராடினார்கள். அவருள்ளே மாரீசன் என்பவன் இராமபிரானுடைய ஓரம்பினாலே வீரந் தொலைந்து தூரம் போயினான். சுவாகு என்பவன் சுரப்பிரம் என்னும் பாணத்தினாலே துண்டமாயினன். சேனைகளையெல்லாம் இலக்குமணர் சென்று கலக்கிப் போராடித் தொலைத்து விட்டார்.

இராக்கதரெல்லாந் தொலைந்தபின் விசுவாமித்திரர் இராம லக்குமணர்களைப் பாராட்டி வாழ்த்திப் பாதுகாவலாக வைத்து இடையூறின்றி யாகத்தையும் இனிது முடித்தார். அப்போது மிதிலைநகர அரசனாகிய சனகராசன் தனதியாகத்துக்கு வரும்படி விசுவாமித்திரரை அழைத்தான். விசுவாமித்திரரும் இராமலக்குமணர்களைபுங் கூட்டிக்கொண்டு மிதிலை நோக்கிச் சென்றார்.

மிதிலைமாதிரின் அருகிலே செல்லும்போது கல்லொன்று வழியிலே கிடத்தலை இராமபிரான் கண்டு தமது திருவடிபை அதன் மேலேவைத்தார்.

அகலிகை சாபந் வைத்தவுடனே அந்தக் கல்லானது ஒரு நீர்தல். பெண்ணுருவாய் வந்து முன்னே நின்றது. இஃது யாதுகாரணமோ என்று

இராமபிரான் இறும்பூது எய்தி விசுவாமித்திரரை வினவுவார். விசுவாமித்திரர் சொல்லுவார். “இந்தப் பெண்ணோ கௌதம முனிவருடைய இல்லறக்கிழத்தி; அகலிகை என்பது இவளுடைய பெயர். இந்திரனுடைய தீயொழுக்கத்

திலே சிந்தை உடன்பட்டமையாற் “கல்லுருவாகு” என்று கௌதம முனிவரார் சபிக்கப்பட்டுக் கல்லுருவம் வரப்பெற்று இன்றுவரையும் இங்கே கிடந்தாள். இப்போது உமது காலிற் பொடிபட்டுக் கல்லுருவம் நீங்கிப் பெண்ணுருவாயினள்” என்றார். இராமபிரான் அவளை வணங்கி அழைத்துக்கொண்டு போய்க் கௌதம முனிவரிடஞ் சேர்த்துவிட்டு விசுவாமித்திரர் இலக்குமணர் என்னும் இருவரோடுஞ் சேர்ந்தார்.

பின்னர் அந்த மூவரும் வழிக்கொண்டு சென்று மிதிலைமாதிரை அடைந்தார்கள். விசுவாமித்திரரின் வருகையைச் சனகராசன் கேள்விப்பட்டுச் சனகராசனுபசரி சிறிது தூரம் வந்து புதல்வரோடும் த்துக்கூறல். அழைத்துக் கொண்டுபோய் ஆசனங்களிலே இருத்தித் தனது யாகத்தையுங் கிராமமாகச் செய்து முடித்துவிட்டு வேத்தவையிலே வந்து வீற்றிருந்தபோது இராமபிரானையும் இலக்குமணரையும் கண்டு “இவர்கள் இருவரும் யாவர்?” என்று விசுவாமித்திரரை வினவினான். அவர்களுடைய ஆண்மை, கல்வி, அருள், குலம், பெலம், வலிமை, தலைமை, பெருமை முதலியவைகளையெல்லாம் வித்தாரமாய் எடுத்து விசுவாமித்திரர் சொன்னார். சனகராசன் கேட்டு இராமபிரானுடைய இளமையையும், அழகையும் நோக்கி தனது புத்திரி சிதையுடைய விவாககாரண வில்லையும் நோக்கிச் சொல்லுவான்.

“இந்த இளம்பிள்ளை அந்தனில்லினை எப்படி வளைப்பான்? அந்த வில்லோ சிவபிரான் கொடுத்தது. எனது

புத்திரியாகிய சீதாபிராட்டி உழவுச்
வல்லு வளைத்தல். சாலிலே தோன்றிய போதே ஒரு
ங்கு தோன்றியது. இந்த வில்லை வளை
த்தவனே இந்தச் சிதைக்கு நாயகனாவான் என்னும் நிய
மமும் உண்டு. சிதையைக் காதலித்து இங்கே வந்த அர
சருள்ளே எத்தனையோ பலர் வில்லை நோக்கிய வுடனே
மெல்லச் சென்றனர். எத்தனையோ பலர் வில்லை அசைக்
கத் தானும் முடியாராய் அப்புறம் போயினர். எத்தனை
யோபலர் இந்த வில்லின் அருகே அன்றுமுதல் இன்றை
யளவும் வாசாமல் மறைந்தார். இந்தவில்லை வளைத்து
நானேற்றிச் சிதையை மணம்புணர்தல் இலகுவான காரிய
மன்று” என்றான்.

விசுவாமித்திரர் கேட்டு “வில்லின் வலிமை பெரியதாயி
னும் இராமபிரானுடைய புயபலத்தாலே அறியப்படும்”
என்றார். சனகராசன் பக்கத்திலே நின்ற ஏவலாளர் பலரை
வழி அந்தவில்லை எடுப்பித்து அங்கே வைத்தான். விசுவா
மித்திரர் இராமபிரானே நோக்கினார். அவர் இலகுவிலே அந்த
வில்லைஎடுத்து வளைத்து முரித்தார். சிதைக்கு என்றும் மண
மில்லை என்றிருந்த சனகராசனும் மனம் மகிழ்ந்தான்.

சிதையின் விவாகத்தின் பொருட்டுச் சாலைகளையும் நகரி
யையும் சிறப்பாக அலங்காரஞ் செய்து வசிட்டர் முதலிய
முனிவர்களையும், தசரதன் முதலிய அரசர்களுக்கும் பிற
வீரர்களுக்கும் மஹைய அரசர்களையும் பிற
செய்யப்படுதல். ரையும் தூதர் வாயிலாக விவாக சபைக்கு
வரும்படி செய்தான். யாவரும் வந்து
சேர்ந்தனர். அவர்கள் முன்னிலையிலே கிரிகைகளை எல்லாம்
கிரமமாகச் செய்வித்து அக்கணி சான்றாக புத்திரியாகிய

சீதாபிராட்டியை நீர்த்தாரைவிட்டுக் கொடுத்தான். அதன்
பின் ஊர்மிளே என்னுங் கன்னிகை இலக்குமணனாலே விவா
கஞ் செய்யப்பட்டாள். அதன்பின் மாண்டவி சுருதகீர்த்தி
என்னும் மகளிர் இருவரும் பரதனும் சத்துருக்களும்
விவாகஞ் செய்யப்பட்டார். விவாகசபைக்கு வந்தவர்களை
சனகராசன் உபசாரஞ் செய்தனுப்பினான். தசரதன் முதலி
யோர் சனகராசன் செய்த உபசாரத்தோடு அங்கேதங்கிச்
சிலநாள் சென்றபின் புறப்பட்டுப் போயினர். இராமபிரான்
முதலியோரும் பத்தினிகளோடு அவற்குப்பின்னே போயி
னர். சனகராசனும் அவர்களோடும் வெகு தூரஞ் சென்று
வழிவிட்டுத் திரும்பிவந்தான்.

வில்லுமுரித்த செய்தியைக்கேட்டுப் பொறாமை கொண்
டிருந்த பரசுராமர் அவர்கள் செல்லும்வழியில் கோவாவே
சத்தோடு ராஷிரானுக்கு எதிரேவந்
பரசுராமர் தார். பரசுராமருடைய பராக்கிரமத்தை
தடுத்தல். யும் தனது நிலையையும் தன் புதல்வரு
டைய இளமை நிலையையும் நோக்கி
யாதாய் முடியுமோவென்று தசரதன் கவலையுற்று நின்றான்.
பரசுராமர் இராமபிரானே அணுகி “என் பிதாவைக் கொலை
செய்த சத்திரிய சாதியை இருபத்தொரு தலைமுறையும்
கொலைசெய்து கோபந் தணிந்திருந்தேன். இப்பொழுது
சீதாபிராட்டியின் விவாககாரணமாய் இருந்த திரியம்
பகம் என்னும் வில்லைவளைத்து முரித்தனை என்ற செய்தி
நித்திரை கொள்ளுஞ் சர்ப்பத்தை தட்டி எழுப்புவதுபோல
என்னை எழுப்பிற்று. எனக்குரிய இராமன் என்னும் நாமம்
உனக்கும் வழங்குகின்றது. எனக்குப் பகைவராய் இருவர்
உளர். அவருள்ளே என்பிதாவின் ஓமத்துக்குப் பால்கொடுக்
கும் காமதேனுவின் கன்றைக் கவர்ந்துசென்ற கார்த்தவீரி

யார்ச்சுனன் ஒருபகைவன். நீ ஒரு பகைவன். நீயோ என்னுடைய கிர்த்தியைக் கெடுக்க முயல்கின்றாய். நீ முரித்த வில்லு வலிமையற்றது. இந்த வில்லை வளைத்து நானேற்றிப் பாணமுந் தொடுப்பாயாயின், என்னை வெற்றிகொண்ட வீரனாவாய்” என்றார்.

இதனைக்கேட்ட இராமன் அச்சமின்றி அவர்முன்னே நின்று அந்த வில்லைவாங்கி வளைத்து நானேற்றிப் பாணமுந் தொடுத்துப் பரசுராமரைப் பார்த்து “வேதியராய்கிற்கும் உம்மைக் கொலைசெய்தல் எனக்குத் தகுதியன்று. இந்தப்பாணத்தினாலே நீர்செல்லுங் கதியை அழித்துவிடுதலா? யாகத்திலே நீர் பெற்றுக்கொண்ட சுவர்க்க வழியை அழித்து விடுதலா? உமதுசம்மதம் யாது?” என்றார். “தீர்த்தயாத்திரையை விரும்பும் என்னுடைய கதியையே காத்துக்கொள்ளும்” என்று பரசுராமர்சொல்லி “உம்மை விட்டுணுவின் அவதாரம் என்று அறிந்து கொண்டேன்” என்றார். இராமபிரானும் “அப்படியே ஆகுக” என்று பாணத்தை விட்டுப் பரசுராமருடைய சுவர்க்க கதியைத் தடுத்து அவருடைய பாதங்களை வணங்கினார். பரசுராமரும் இராமபிரானேநோக்கி “நீர் இலக்குமணரோடுஞ் சென்று தேவகாரியத்தை முடிக்கக் கடவீர்” என்று வாழ்த்துறையுஞ் சொல்லிச் சென்றார். தசரதன் முதலிய யாவரும் இராமபிராளைப் புகழ்ந்து தழுவி அயோத்திமாநகரிற் போயினர்.

பின்னர்த் தசரதன் தனது வயோதிக நிலையையும் அரசியலுக் கேற்ற பக்குவமுடைய இராமபிரானுடைய நிலையையும், நோக்கி மந்திரிமாரோடுஞ் சிந்தை செய்து இராமபிரானுக்கு முடிவரங் கோடுத்தல். சூட்டி அரசியலில் வைத்தற்கு நானும் நியமித்தான். இதனை அறிந்த கூனி என்

னுங் கொடியவளாற் கைகேயி ஏவப்பட்டு தசரதனிடம் போய்ச் “சம்பராசுரபுத்தத்திலே தேரின் அச்சாணி முரிந்தபோது அச்சாணியாகக் கைவிரலைவந்து நான் தேர் செலுத்திய செய்தியை நீர் கண்டு மகிழ்ச்சி கொண்டு ‘நீவிரும்பி வரங்கள் இரண்டு கேட்டபோது தருவேன்’ என்றீரே! அவ்வரங்களை இப்பொழுது தரவேண்டும், அவற்றுள்ளே ஒருவரம், ‘வருடம் பதிநான்கு வனத்திற் சென்று வசிக்கும்படி இராமபிரானுக்கு அதுமதி செய்தல். மற்ற வரம் அரசியலைப் பாதனுக்குக் கொடுத்தல்’ என்றாள். தசரதனும் “யாது செய்வேன்” என்று மனம் வருந்தி “வரமிரண்டுந் தந்தேன்” என்றான்.

கந. இராமபிரான் வனவாசம்.

இந்த வரங்களைத் தந்தையார் கொடுத்தார் என்பதை கேள்விப்பட்ட இராமபிரான் இலக்குமணன், சீதாபிராட்டி என்னும் இருவரோடும் நகரியை விட்டுப் புறப்பட்டுச் சென்று தண்டகாரணியத்திற் பிரவேசித்தார். இராமபிரான் வனவாசஞ் சென்றார் என்றதைத் தந்தையாகிய தசரதன் கேட்டு உயிர் துறந்தான். நகரமும் நாடுங் கவலை கொண்டன. கேகயநாட்டிற் போயிருந்த பாத சத்துருக்கர்களும் மந்திரிமார் அனுப்பிய தூதரால் வந்தனர்.

பாதன் தந்தையின் மாணந் தாயாற் சம்பவித்தது என்பதை அறிந்து தாயையுங் கடிந்து கூறி அரசியலையும் வெறுத்துவிட்டுக் காட்டிற் போய்ச் சித்தபாதன் இராமபிரா திரகூடத்திலே வாசஞ்செய்த இராமனிடம் போதல். பிராணைக் கண்டு தந்தையின் மாணந் தையும் அறிவித்து நாட்டிலே வந்து

அரசியலை நடாத்தும்படி கேட்டான். இராமபிரான் காட்டினின்றுத் திரும்பி நாட்டிலே வந்து அரசியல் நடாத்தினால் தந்தை சொற்குப் பங்கம் வரும் என்று சொல்லி மறுத்து உரையாடி. “இந்தப் பாதுகைகளைக் கொண்டு போய் எனக்குப் பிரதிபாக வைத்து நீயே அரசியலைநடாத்துதி” என்று சொல்லிப் பரதனை அனுப்பினான். பரதனும் திரும்பி வந்து அயோத்திமாநகருக் கருவி லுள்ள நந்திக்கிராமத்திலே அந்தப் பாதுகைகளை இராமபிரானுடைய அடைக்கல்ப் பொருள்போல வைத்து அரசியலை நடாத்தினான்.

இராமபிரான் கந்தமூல பலாதிகளை உண்டு கொண்டு சித்திரகூட மலையிலே சில நாள் தங்கி அங்கே வந்து மூக்கினர் கொத்திச் சீதைக்குத் துயர் புரிந்த காகா சூரனுடைய கண்ணையும் நாணற்புல்லைப் பாணமாகத்தொடுத்துக் கெடுத்து விட்டு, நகரிக்குச் சமீபமாகி இவ்விடத்தில் இன்னும் இருந்தாற் பரதன் முதலியோர் பின்னும் வருவார் எனக்கருதி அப்பாற் போய் அத்திரி முனிவருடைய ஆச்சிரமத்தை அடைந்தார். அங்கே முனிவர் மனைவியாகிய அநசூயை அணிகலங்களாலே சீதையைப் பெரிதுஞ்சிறப்பித்தாள். அப்பால் அகத்தியருடைய ஆச்சிரமத்திலே போய் அவராலும் உபசரிக்கப்பட்டு அப்பாற் போய் பஞ்சவடி என்னும் இடத்தை அடைந்தார்கள்.

அந்தப்பஞ்சவடியிலே வசிக்கும் போது இராவணன் தங்கையாகிய சூர்ப்பநகை என்னும் இராக்கதப் பெண் வந்து தனக்கு நாயகனாக வரும்படி இராமபிரானைக் கேட்டாள். இராமபிரான் “யான் மனைவியோடு வசிக்கின்றேன்” என்று சொல்லி மறுத்துரையாடித் துரத்

தினார். பின்னர்ச் சீதையிடம்போய் சொல்லத்தகாத சொற் களைபுஞ் சொல்லி நெருங்கினான். அதனைக்கண்ட இலக்கு மணர் அவளுடைய மூக்கு முதலியவைகளை அறுத்துத் துரத்தினார். அவள்போய் அங்கிருந்த கரன் முதலிய இராக்கதர்களுக்கு இந்தச் செய்தியை அறிவிக்க, அவர்கள் சேனைகளோடும் வந்து போராடி இவர்களாற் கொல்லப்பட்டார். பின்னர்ச் சூர்ப்பநகை இச்செயல்களை பெல்லாம் இராவணனிடம் அறிவித்தாள். சீதையின் அழகு முதலியவைகளையும் விசேடமாகச் சொன்னான்.

இராவணன் சீதையைத் தான் கவர விரும்பி மாமனாகிய மாரீசனைத் தனக்குத் துணைசெய்யும்படி கேட்டான். மாரீசனும் பொன்மயமான ஒருமானின் வடிவங்கொண்டு சீதைக்கு முன்னே சென்று உலாவினான். சீதை அதனைக் கண்டு ஆசைகொண்டு “இதனைப் பிடித்துத் தரல்வேண்டும்” என்று இராமபிரானை வேண்டினாள். இராமனும் அதனைத் தொடர்ந்து வெகுதுரஞ் சென்றும் அடப்படாமையால் மாயமான் என்று பாணந் தொடுத்தார். அந்த மானும் அம்பு பட்டுச் “சீதா லக்குமண அபயம்” என்று குளறி வீழ்ந்தது.

அந்தச் சொல்லைச் சீதை கேட்டு ‘யாதோ அபாயம்’ என்று இலக்குமணரையும் அனுப்பித் தனியே இருந்தாள். அச்சமயத்திலே இராவணன் வந்து சீதையைக் கவர்து சென்றான். செல்லும் வழியிலே மறித்துப் போராடிய சடாயுவென்னும் கழுகுப் பறவையையுஞ் சிறகரிந்து கீழே விழுத்தவிட்டு, சீதையைக் கொண்டுபோய் அசோக வனத்தில் வைத்தான். இராமபிரானும் இலக்குமணனும் திரும்பி வந்து சீதையைக் காணாமற் புலம்பித் தேடிச்

சென்றார்கள். செல்லும் வழியிலே நிகழ்ந்த செய்தியைத் தங்களுக்குச் சொல்லியபின் இறந்த சடாயுவைத் தகனஞ் செய்துவிட்டு அப்பாற்போய் கிட்கந்த மலையை அடைந்தார்கள்.

கசு. அனுமான் றுதம் இராவண சங்காரமும்.

கிட்கந்தமலையிலே குரங்குகளுக்குக் கரசனாகிய வாலிக் குப்பயந்து வந்திருந்த குரங்குகளாகிய அனுமானும் சுக்கிரீவனும் இராமபிரானேமும் இலக்கும அனுமானே னனேமும் வந்து கூடினார்கள். இராமபிரான் அடைதல். ரான் சுக்கிரீவன் பொருட்டாக வாலியைக் கொன்று சுக்கிரீவனை அரசனாக்கினார். சுக்கிரீவனும் இராமபிரான் பொருட்டாக சீதாபிராட்டியைத் தேட முயன்று குரங்குச் சேனைகளை நான்கு திசைகளுக்கும் அனுப்பினார். அனுமான் தென்கடலைக் கடந்து இலங்கையிலே போய் அசோக வனத்திலே சீதையைப் புகண்டு பேசி அங்கே பல வீரச் செயல்களையுஞ் செய்து இராவணனையும் நிந்தித்துத் தீரும்பிவந்து சீதாபிராட்டியின் செய்திகளை இராமபிரானுக்குச் சொன்னான்.

இராவணனை இலங்கையிற் சென்று கொல்லக் கருதி சுக்கிரீவன் அனுமான் முதலிய குரங்குகளைத் துணையாகக் கொண்டு, தென்கடலிலே சேதுவாகிய இராவணன் அணையும் கட்டிவித்து, அவ்வணை போய் வழியாகச் சென்று இலங்கையிற் போய் இராவணனேமும் போர் புரியத் தொடங்கினார். குரங்குச் சேனைகள் போய் இராவணனுடைய கோட்டையை வளைத்தன. இருபாலார்க்கும் கடியுத்தம்

நிகழ்ந்தது. கும்பகர்ணன் இந்திரசித்து முதலிய இராக்கத ரெல்லாரும் கொல்லப்பட்டார்கள். இராமபிரானுடைய பிரமாஸ்திரத்தினால் இராவணனுங் கொல்லப்பட்டான். இராமபிரான் அக்கினியிற் பிரவேசித்துக் கற்புநிலை காட்டிய சீதாப்பிராட்டியையும் அழைத்துக் கொண்டு இலக்குமணன், சுக்கிரீவன், முதலியோரோடும் இலங்கையினின்றும் திரும்பிப் புட்பகவிமானத்திலேறி அயோத்திமாநகரத்துக்குப் புறப்பட்டார்.

கரு. அயோத்திக்கு மீளலும் அரசுபுரிதலும்.

புட்பகவிமானத்திலே செல்லும் இராமபிரான் வழியிற்காணுஞ் சிறப்புக்களைச் சீதைக்குக் காட்டிச் சொல்லுவார். “சீதையே! சமுத்திரத்திலே வழிச் சிறப்பு. திமிங்கிலந் துள்ளி விளையாடுதலைப் பார். கடற் கரையிலே தோன்றும் கழுமஞ் சோலையைப் பார். என்மனம்போலச் செல்லும் எனதுவிமானத்தைப் பார். அது சில விடத்திலே தேவர் செல்லும் வழியாற் செல்வதைப் பார். சிலவிடத்திலே காட்டு வழியாற் செல்வதைப் பார். சிலவிடத்திலே பறவைகள் செல்லும் வழியாற் செல்வதைப் பார். இங்கே உன்னுடைய காலிற் சிலம்பு வீழ்ந்த இடத்தையும் பார். பல குவளைகள் மலர்ந்திருக்கும் பம்பை வாவியையும் பார். பஞ்சவடியிலே கோதாவரி யாற்றங் கரையிலே நாங்கள் இருந்த பிரப்பங் கொடி வீட்டையும் பார். சாதசர்ண முனிவருடைய சலக்கிரீடை வாவியையும் பார். இங்கே தோன்றும் சுதீக்கணமுனிவருடைய பர்ணசாலையையும் பார். அத்திரி

முனிவருடைய ஆச்சிரமத்தையும் பார். இங்கே கங்கை, யமுனை, சரஸ்வதி என்னும் மூன்றுங் கூடுகின்ற சங்கமந்தோ ன்றுதலையும் பார். எதிரேவருகின்ற சரபுநதிபையும்பார்.”

இராமபிரான் இப்படியே பாதையிலே தோன்றுஞ் சிறப்புக்களைச் சீதைக்குக் காட்டிச் செல்லும்போது

அயோத்திமாநகரியும் அணிமையாய் வந்
அயோத்தி தது. நந்திக் கிராமத்தில் இருந்த பரத
யடைதல். னும் குருவாகிய வசித்தமுனிவரோடும்,

மந்திரிமாரோடும், சேனையோடும், எதிர்
கொண்டு வந்தான். இராமபிரானும் விமானத்தினின்றும்
இறங்கி வசித்த முனிவரை வணங்கித் தம்மை வணங்
கிய பரதனைபுந் தழுவினர். இராமபிரானே மந்திரி மார்
களும் வணங்கினார். இலக்குமணர் பரதனை வணங்கினார்.
பரதனுஞ் சீதையை வணங்கினான். சுக்கிரீவன் முதலி
யோரும் இராமபிரானுடைய இன்னார் என்று பரதனுக்கு
அறிவிக்கப் பட்டார். பின்னர் அந்தப்புரத்திலிருந்த
தாய்மாருங் கண்டு கொண்டாடினர். அதன் பின்னர் இரா
மபிரான் பட்டாபிஷேகம் பெற்று அரசியல் செய்யத்
தொடங்கினார். அங்கே அகத்தியர் முதலிய முனிவர்கள்
வந்து கொண்டாடி இராவணனுடைய வரலாற்றை இரா
மபிரானுக்கு அறிவித்துச் சென்றார்கள். விபீடனனும்
சுக்கிரீவன் முதலியோர்களும் இராமபிரானுடைய உபகாரங்
களையும் பெற்றுச் சென்றார்கள்.

சனங்களெல்லாம் இராமபிரானுடைய இராச்சிய பரி
பாலனத்தை வியந்து பேசி அவரைத் தங்கள் பிதா என்று
கருதினார்கள். இராமபிரான் தானுஞ் சீதாதேவியுந் தண்ட
காரணியத்திலே அனுபவித்த துன்பங்களை யெல்லாம்
இன்பமாகக் கொண்டு வாழ்ந்தார்கள். சிலநாள் சென்றபின்

சீதைபுங் கருப்பவதியாயினள். கருப்பவதிகள் விருப்பங்
கொள்ளும் பொருள்களை யெல்லாம் பெற்றதுபலித்த பின்
கங்காநதிக் கரையிலுள்ள தபோவனங்களுக்குப் பின்னும்
போக விரும்பினாள்.

ஒருநாள் இராமபிரான் அங்கே உலாவி வரும்போது
பத்திரன் என்னும் ஒற்றனை நோக்கி “ஊரிலே யாது பேசு
கின்றார்கள்?” என்று வினாவினார். பத்தி
ரன் இராமபிரானைநோக்கி, “இராவணன்
விலக்குதல். வீட்டிலே சிலநாளிருந்த சீதையைப் பின்

னும் ஏற்றுக்கொண்டார்” என்பதொன்
றொழிந்த உமது செயல்களை எல்லாம் உலகம் துதிக்கின்
றது” என்றான். இதனைக்கேட்ட இராமபிரான் நாணி மனம்
வருந்தித் தம்பியர்களை வருவித்துச் சொல்லுவார். “இந்தப்
பழிவார்த்தை என்னை நீங்குவதென்படி? சீதாதேவியை
நீக்கிவிட நினைக்கின்றேன். என்கருத்தை நீங்கள் தடுத்தல்
முறைபன்று. சீதாதேவியும் தபோவனங்களைக் காண
விரும்புகிறாள். அவளை வான்மீகி முனிவருடைய ஆச்சிர
மத்திலே கொண்டுபோய்விட்டு வருக” என இலக்குமணருக்
குக் கட்டளையிட்டார். இலக்குமணரும் தேரிலேற்றி அவ
ளைக் கொண்டுபோய் வான்மீகிமுனிவருடைய ஆச்சிர
மத்தில் விட்டார். சீதை கவலைகொண்டு இலக்குமண
ரிடம் பலவார்த்தைகளைபுஞ் சொல்லிவிட்டு வான்மீகிமுனிவ
ரைக் கண்டு வணங்கினாள். வான்மீகிமுனிவரும் சற்புத்தி
ரப்பேறு கிடைக்குமென்று வாழ்த்தி “என்னுடைய இந்த
ஆச்சிரமத்தை உனது தந்தை வீடுபோலச் சிந்தைசெய்து
யாதொரு பயமுமின்றி இங்கே வசிப்பாயாக” என்றார். சீதை
யும் அங்கே யாவராலும் உபசரிக்கப்பட்டு வாழ்ந்தாள்.
இலக்குமணன் நகரியிற்போய்ச் சீதையின் செய்தியை

இராமபிரானுக்குச் சொன்னார். இராமபிரான் சிதையை நினைந்து வருந்தி ஒருவாறு துயரை அடக்கிக்கொண்டு அரசியலை நடத்தினார்.

அப்போது யமுனையாற்றங் கரையிலே வாசஞ் செய்வும் முனிவர்கள் இராமபிரானிடம் வந்து “இராவணன் தங்கை கும்பிரிசி புதல்வனாகிய இலவணன் கதை, ணன் என்பவன் எங்கள் யாகக் கிரியைகளை அழிக்கின்றான். அவனைக் கொலைபுரிந்து எங்கள் யாகங்களைப் பாதுகாத்தருள வேண்டும்” என்று கேட்டார்கள். இராமர் சத்துருக்களை அழைத்து அவனைக் கொலைசெய்து வரும்படி கட்டளையிட்டார். சத்துருக்கள் தேரிலேறி முனிவர் காட்டும் வழியாற் சென்று வழியிலே எதிர்ப்பட்ட வான்மீக முனிவருடைய ஆச்சிரமத்திலே ஓரிரவு தங்கினர். வான்மீகமுனிவரும் உபசரித்து இருத்தினார். அப்போது சீதாதேவியும் புதல்வர் இருவரைப் பெற்றாள். அதனையும் கேட்டு மகிழ்ச்சி கொண்டு முனிவரது மதியும் பெற்று வழிக்கொண்டு போய் இலவணனுடைய நகரியை அடைந்தான். இலவணன் கண்டு கோபங்கொண்டு “நீ யாவன்?” என்று வினாவி, “போசனம் அகப்படாமற் பசியால் வருந்தும் எனக்கு நல்லவிதியினாலே இன்று போசனமாக வந்திருக்கிறாய்” என்று ஒரு மரத்தைப் பிடுங்கிச் சத்துருக்கன்மேலே எறிந்தான். சத்துருக்கன் ஓரம்பினாலே அதனைத் துகளாக்கப் பின்னொரு கல்லை எடுத்தெறிந்தான். அதனையும் அம்பினாலே துகளாக்கப் பின் ஓரம்பினாலே அவனைக் கொன்று பூமியிலே வீழ்த்தினான். தேவர்கள் பூமாரி சொரிந்தார்கள். சத்துருக்களும் அங்கே யமுனையாற்றங் கரையிலே ஒருநகரம் தாபித்து வசித்தான்

அந்நகரின் பெயர் மதுரை. சிலநாள் வசித்துத் தன்புத்திரர்கள் வெகுசுருதன், சுவாகு என்பவருக்கு மதுரையையும் விதிசையையும் கொடுத்தான்.

சீதாதேவி பெற்ற பிள்ளைகளாகிய குசன், இலவன் என்னும் இருவரும் வான்மீகமுனிவருடைய அருளினாலே வேதங்களையும் வேதாங்கங்களையும் படித்துக்கொண்டார்கள். வான்மீகமுனிவருடைய இராமாயணத்தையும் படித்துக் கொண்டார்கள். அதனைச் சீதாபிராட்டியுங்கேட்டு மகிழ்ந்தாள். சத்துருக்கன் பின்னும் வான்மீகமுனிவருடைய ஆச்சிரமத்திலே வந்து அந்தப் புத்திரர்கள் படிக்கும் பாட்டுக்களையும் கேட்டுக்கொண்டு இராமபிரானிடம்போய் இலவணனைக்கொன்ற செய்தியை அறிவித்தான். இராமபிரான் கேட்டு மகிழ்ச்சியுற்றார்.

பின்னர் இருபிறப்பாளன் ஒருவன் அசாலத்திலே இறந்துபோன தனது குமாரனை எடுத்துக்கொண்டு இராமபிரானுடைய அரண்மனை வாயிலிலே சம்புகன். வைத்துப் “பூமிதேவியே! தசரத மஹாராசாவினின்னும் விலகி இராமபிரானுடைய கையிலகப்பட்டுக் கவலை அனுபவிக்கிறாய். அகால மரணமில்லாத இந்த இராச்சியத்தில் அகாலமரணம் எப்படிச் சம்பவித்தது?” என்றான். இராமபிரான் வெட்கமுந் துக்கமுமுற்று, சற்றே இரு என்று அவனை நிறுத்திவிட்டு தமது நினைவிற்படிவந்த புட்பகவிமானத்திலே ஆபுதங்களையும் எடுத்துக்கொண்டேறிப் புறப்பட்டார். அப்போது இராமபிரானை நோக்கி “உம்முடைய சனங்களிடத்தில் வருணத்தருமத்துக்கு மாறான குற்றம் இருக்கின்றது. அதனைத்தேடிக்கண்டு நீக்கிவிடவேண்டும்” என்று அசுரீரி கூறிற்று. அதனைக்கேட்ட இராமபிரான் விமானத்தோடும் பலதிக்கிலுந்

சென்றுதேடி ஒரு மரக்கொம்பிலே தலைகீழாய்த் தவஞ் செய்புஞ் சூத்திரனாகிய சம்புகன் என்பவனைக் கண்டார். இவன் செய்புந் தவமே அந்த அகாலமரணத்துக்குக் காரணம் என்று கருதி அவன் தலையை விழுத்திவிட்டு அகத்தியமுனிவர் கொடுத்த மாலையையுந் தரித்துக்கொண்டு திரும்பிவந்து இறந்துகிடந்த அந்தப் பிராமணப் பிள்ளையையும் எழுப்பிக் கொடுத்தார். பிராமணனுந் துதிக்கறிச் சென்றான்.

கக. யாகம் செய்தலும் சுவர்க்கம் புகுதலும்.

இப்படியே இடையூறுகளையெல்லாம் நீக்க இனிதாக அரசியல் செய்யும் நாட்களிலே அசுவமேதயாகஞ்செய்யத் தொடங்கினார். யாகத்துக்கு வேண்டிய யாகஞ்செய்தல். மும் பொருள்களெல்லாம் எண்ணிலவாய் வந்து நிறைந்தன. விபிடணன், சுக்கிரீவன் முதலியோர்களும் அளவில்லாத உபகாரங்களை அனுப்பினார்கள். முனிவர்களும் அரசர்களும் பிறரும் வந்துகூடினர். யாகக்கிரியைகள் கிரமமாய் நடந்தன. சீதாதேவியின் வடிவம் பொன்னினாலே செய்யப்பட்டு யாகபத்தினியாக அங்கே வைக்கப்பட்டது. இராமபிரானுடைய புத்திரர்களாகிய குசன், இலவன் என்னும் இருவரும் வான்மீக முனிவருடைய கட்டளையினாலே அங்கேவந்து இராமாயணத்தைப் பாடி யாவர் மனத்தையும் கவர்ந்தார்கள். அவருடைய சரீர காந்தியுங் கீதமும் யாவர்க்கும் இனிமையாய் இருந்தது. இராமபிரான் இருவரையும் நோக்கி “இந்தக்கீதத்தை உங்களுக்குப் படிப்பித்தவர் யாவர்?” என்று வினவினார். அவர் “வான்மீகமுனிவரே எங்களைப் படிப்பித்

தவரும் இந்தக்காவியஞ் செய்தவருமாவர்” என்று விடை கூறினர்.

இதைக்கேட்ட இராமபிரான் தம்பியர்களோடு வான்மீகமுனிவரையடைந்து “முனிசிரேட்டரே! உமது செயலுக்கு யான் செய்புங் கைம்மாறறிகீதையை ஏற்றல். யேன். எனது இராச்சியத்தை உமக்குத் தருகிறேன்” என்றார். அதனைக்கேட்ட முனிவர் சொல்லுவார். “இக்குமாரர் இருவரும் உமது குமாரர்கள். இவர்களைப் பெற்ற சீதையும் உமது மனைவி. இவர்களை ஏற்றுக் கொள்வதே எனக்குச் செய்யும் கைம்மாறாகும்” எனினார். இராமபிரான் முனிவரை நோக்கிச் “சீதாதேவி அக்கினியிலே புக்குக் கற்பினை மெய்ப்படுத்தினாலும் ஊர்ச்சனங்களோ நம்பவில்லை. சனங்களை நம்பும் படி செய்தபின் அங்கேகிரிப்பேன்” என்றார். வான்மீகமுனிவர் சீதையையும் அங்கே வரும்படி செய்தார். இராமபிரான் ஊர்ச்சனங்களையும் வருவித்தார். சீதாதேவியும் புத்திரர்களும் இராமபிரானுக்குக் கிட்டவந்து நின்றார்கள். அப்போது வான்மீகமுனிவர் சீதாதேவியை நோக்கி, “மகளே! உனது கற்பிலே சனங்கள் கொண்டிருக்கும் ஐயத்தை உனது நாயகன் முன்னிலையிலே நீக்கிவிடு” என்றார். அப்போது சீதாதேவி “பூமிதேவியே! நான் கற்புடையவளாயின் என்னை உன்னுள்ளே அடக்கிக் கொள்க” என்றான். பூமிதேவியும் வெளிப்பட்டுவந்து சீதாதேவியைத் தன்னுள்ளே அடக்கிக் கொண்டு பாதலம் புகுந்தது. அதனைக் கண்ட இராமபிரான் “சீதாதேவியைப் பின்னுங் கொடு” என்று பூமிதேவியிலே கோபங்கொண்டு வில்லை எய்ய எடுத்தார். பிரமதேவர் இராமபிரானைத் தடுத்தார். இராமபிரானுங் கோபத்தினிந்து யாகத்துக்குவந்தோர் யாவரையும்

உபசரித்து அனுப்பிவிட்டுச் சீதாதேவியின் மேல்வைத்து அன்பைப் புத்திரர் இருவரிலும் வைத்து நடத்தினார்.

மாமனாகிய யுதாசித்துச் சொல்லியபடியே பரதனுக்குச் சிந்துதேசத்தை இராமபிரான் கொடுத்தார். பரதனும் அங்கே கந்தருவர் பலரை வென்று சிலநாள் அரசியல் செய்தபின் அரசியலுக்குத்தக்க பக்குவமுடைய புத்திரர்களாகிய தக்கன், புட்கலன் என்னும் இருவருக்கும் இரு நகரங்கள் தாபித்து அரசியலிலே வைத்தார். தக்கனுடைய நகரத்தின் பெயர் தக்ககிலை. புட்கலனுடைய நகரத்தின் பெயர் புட்கலாவதி.

இலக்குமணருந் தம்முடைய காராபதம் என்னுந் தேசத்தைத் தனது புத்திரர்களாகிய அங்கதன், சந்திரகேது என்னும் இருவருக்கும் பிரித்துக் கொடுத்தார். இராமபிரான் முதலியோர் தத்தம் புத்திரர்களை அரசாட்சியில் வைத்தபின், இறந்துபோன தாய்மார்களுடைய அபரக்கிரியைகளைப்பூர் கிரமமாகச் செய்து முடித்தார்கள்.

பின்னர் இயமனானவன் எவ்வினாலே முனிவர்க்குரிய வேடத்தைத் தரித்துக்கொண்டு இராமபிரானுடைய இருக்கையிலே சென்று இராமபிரானைத் கவர்க்குந் தனியே இருக்கச்செய்து தன்னுடைய சேருதல். வடிவத்தைக் காட்டி “நீர் சுவர்க்கத்திலே புகவேண்டும். இது பிரமதேவருடைய எவல்” என்றான். அச்சமயத்திலே இராமபிரானைக் காணும்படி துருவாசமுனிவரும் வந்தார். உள்ளே ஒருவரும் போகாமல் வாயிலிலே காவலாகின்ற இலக்குமணர் சாபத்துக்குப் பயந்து அவரைத் தடைசெய்யாமல் விட்டு, உள்ளேபோய்

இராமபிரானுக்கு அறிவித்தார். துருவாசரும் உள்ளே போய் இராமபிரானைக்கண்டு பேசிக்கொண்டு மீண்டார். இயமனும் இராமபிரானிடம் அனுமதி பெற்று மீண்டான். பின்னர் இலக்குமணர் சரயுநதிக்கரையை அடைந்து யோகவழிபாலே உடம்பை விட்டார். இராமபிரான் தனது புத்திரர்களாகிய குசன் இலவன் என்னும் இருவரையும் முறையே குசாவதி சராவதி என்னும் நகர்களைக்கொடுத்து அங்கே இருந்து அரசியல் செய்ய வைத்து விட்டு வடதிசை நோக்கிச் செல்லும்போது அங்கே வந்த விமானத்திலேறிப் பரதன், சத்துருக்கன் முதலியோரும் பின்னே வரச்சென்று சரயுநதியை அடைந்தார். சரயுநதி யாவருந் சுவர்க்கலோகத்திலேறுதற்கு ஏனியாயிருந்தது. சுக்கிரீவன் முதலியோரைப் பழைய வடிவங்களிலே அடைய விட்டு மற்றையோரையும் மேலுலகங்களிலே விட்டார். அநுமானை வடக்கே இமயமலையிலே இருக்கச்செய்தார். விபீடணனைத் தெற்கே சித்திரகூடமலையிலே இருக்கச் செய்தார். இராமபிரான் இவையெல்லாந் செய்தபின் தாமுந்தம்முடைய மூர்த்தத்திலே புகுந்தார்.

கன. குசன் அயோத்தியை அரசுபுரிதல்.

இராமபிரான் விட்டுணுவாகிய தமது வடிவத்தை அடைந்தபின் இலவன்முதலிய எழுவரும் ஒற்றுமையுடைய யராய் குணத்தினாலும் சாமர்த்தியத்தி அயோத்திநகர னாலும் ஒழுக்கத்தினாலும் சிறந்து விளங்கும் குசன் என்பவனையே தலைவனாகக் கொண்டு நடந்தார்கள். குசனும் அந்த

எழுவரையுந் தழுவிநடந்தான். அந்த எழுவராலும் குசன் என்பவனாலும் அந்த இரகுலின்மரபு எட்டாகப்பிரிந்து விரிந்துவிளங்கிற்று. ஒருநாள் இரவு அரசியல்விடயங்களை ஆலோசித்துக்கொண்டு கிடக்கையிலே ஒருபெண் அவன் முன்னிலையிலே போய் “அரசனே! வெற்றிபெறுக” என்று வாழ்த்திநின்றாள். அவனைக் கண்டவுடனே குசன் ஆச்சரியங்கொண்டு கட்டிலினின்றிங் கதுமென எழுந்து “பெண்ணே! பூட்டப்பட்டிருக்கும் என் படுக்கையறைபுள்ளே எப்படிப் புகுந்தாய்? பிறன் மனைவியும் பெருங்கவையுடையவளுமாகத் தோன்றுகின்றாய். நீ யாவள்? உனது நாயகன் யாவன்? என்னிடம் நீ வந்த காரணம் யாது? இரகுலின் மரபில் வந்தோர் பிறன்மனைவியை விரும்பார் என்பதை அறிந்து கொள்ளுதி” என்று சொன்னான்.

அதனைக்கேட்ட அந்தப் பெண்ணைவன் குசனை நோக்கி “அரசனே! உனது தந்தையாகிய இராமபிரான் பழைய வடிவங்கொண்டு வையகுண்டஞ் சென்றபின் அரசனின்றித் தலைதடுமாலும் அயோத்திமாநகரின் அதிதெய்வம் என்று என்னை அறிந்துகொள். இரகுலின் மரபிலே தோன்றி அரசியலும் பெற்று சுகல சாமர்த்தியமுமுற்று நீ விளங்கும்போது நான் வெறுமைபுற்றேன். அயோத்தி மாநகரமும் பாழ்பட்டுக் கிடக்கின்றது. எத்தனையோ மேல் வீடுகள் அழிந்தொழிந்தன. எத்தனையோ சாலைகள் பழுதடைந்தன. எத்தனையோ மதில்கள் இடிந்தன. பெண்களினுடைய முகராகங்களினுலே விளங்கும் பலகணிகளெல்லாம் சிலந்தி வலந்த தூல்வலையினுலே விளங்குகின்றன. நிலாக்கிரணம் வந்துவிளங்கும் நிலாமூற்றமெல்லாம் புல்லும் பூண்டும் விளங்குகின்றன. தூண்களிலே வைக்கப்பட்டிருக்கும் பதுமைகளுக்குப் பாம்புகளே உத்தரிய

மாய் விளங்குகின்றன. மாடங்களிலே நித்திரை செய்த மயில்களெல்லாம் மரங்களிலே நித்திரை செய்கின்றன. மகளிர் புகுந்து நீர்விளையாடும் வீட்டுவாசிகளெல்லாம் காட்டெருமைகள் புகுந்து கலக்குகின்றன. இராத்திரியிலே பெண்களும் அஞ்சாதுசெல்லும் அரசவீதியெல்லாம் நரிகளும் பேய்களும் திரிகின்றன. சனங்கள் போய்த் தீர்த்தமாடிப் பூசைசெய்யுஞ் சரபுநதிக் கரைகளெங்கும் மான்கள் கக்கவிட்ட இரைகளும், நரிகளும், குரங்குகளும் விளங்குகின்றன. ஆகலால் அரசனே! நீ இந்தக் குசாவதி நகரத்தை விட்டு அயோத்திமாநகரத்தில் வந்திருந்து அரசு செய்யவேண்டும்” என்றது. குசனும் மனப்பிரியத்தோடும் அதற்குடன்பட்டான். உடனே அநிதெய்வமும் மறைந்தது.

இந்தக்காரியத்தைக் குசன் கேட்டுப் புரோகிதர், அமைச்சர் முதலியோரோடும், சேனைகளோடும் ஒரு கூப முகூர்த்தத்திலே புறப்பட்டு வந்தியம குசன் அயோத்தி லையைபுங் கங்கையாற்றையுங் கடந்து போநல். அயோத்தியிற்போய் அதனைத்திருத்திப் புதுப்பித்து அமைச்சர் முதலியோரை ஆங்காங்கிருத்தித் தானும் வீற்றிருந்து சனங்களெல்லாம் மனம்மகிழும்படி அரசியல் செய்தான். இப்படி அரசு செய்யுங்காலத்திலே ஒரு வசந்த காலமும் வந்தது. அந்த வசந்தகாலத்திலே வெம்மை தாங்கமாட்டாது வருந்திப் பெண்களோடுஞ் சென்று சரபுநதியிற் புகுந்து நீர்விளையாடினாள். அங்குள்ள முதலைகளெல்லாம் அவனுடைய கட்டளைப்படி பரதவரால் வலை வீசி அகற்றப்பட்டன. அவனும் பெண்களும் நெடுநேரமாக நீருள்ளே நின்று பலவித விளையாடலையுஞ் செய்து கரையிலுள்ள படங்குவீட்டிற் புகுந்தார்கள். அப்போது குசன் தனது புயத்திலே

தேவராசன்போன் விளங்கினான். குருவாகிய வசித்தமுனி வருடைய மந்திரவலியினாலும் வில்வித்தையின் வல்லமையாலும், நீதியும் வீரமும் சேரக்கூடிய செயற்கருங் காரியங்களைபுஞ் செய்வான். எப்போதுஞ் சனங்கள் வந்து சொல்லும் முறையீடுகளைத் தானே விசாரித்து நீதிவழுவாமல் முடிவுசெய்வான். அறியப்படாத காரியங்களை ஒற்றர் வழியால் அறிவான். எந்தக்காரியங்களையும் மந்திரிமாருடன் ஆலோசித்தே செய்வான். அறத்தின் பொருட்டும் பொருளின் பங்களைபும், அவற்றின்பொருட்டு அறத்தையும் தேடுவான். திரவியசாலையை அறம் பொருள் என்பவற்றின் பொருட்டும் தன்கீழுள்ள அநுசீடிகளின் பொருட்டும், ஆபத்தின்பொருட்டும் பேணுவான். அறித்தியப் பகைகளாகிய புறப்பகைகளை வெல்லுமுன் காமம் முதலிய உட்பகைகளை வெல்லுவான். இப்படியே நீதி வித்தையின் வலிமையினாலும், சற்குணங்களாலும், முயற்சியினாலும் இராசாதிராசனாக விளங்கினான். அசுவமேதயாகத்தைபுஞ் செய்து முடித்தான். இவனுடைய இராச்சியத்திலே மழைக்குறையும், அகாலமரணமும், வறுமையுமில்லை.

இந்த அதிதி என்னும் அரசன் நிடதராசன் புதல்வியை மணம் புணர்ந்து புத்திரன் ஒருவனைப் பெற்றான். அவன் நிடதமலைபோன்ற பெலமுடையவன்.

வமிசாநுக்கிரகம். அவன் பெயர் நிடதன். நிடதனுடைய செய்கையைக் கண்ட அதிதியானவன் பெரிதும் மகிழ்ச்சியுற்று அரசியலை நிடதனுக்குக் கொடுத்து விட்டுச் சுவர்க்கலோகம் போயினன். நிடதன் என்பவன் நெடுங்காலமாக அரசியலைச் செய்து சனங்களை மகிழ்வித்துத் தன்னுடைய அந்திய காலத்திலே மைந்தனாகிய நளனுக்குக் கொடுத்தான். நளனோ தந்தையினும் விசேடமாகச் சனங்

ளை மகிழ்விப்பவனும் பகைவரை வெல்பவனுங் கந்தருவர் பாடுங் கீர்த்திமானுமாய் விளங்கி ஒருபுத்திரனைப் பெற்றான். அவன் பெயர் நபசன். வயோதிக காலத்திலே நளனும் நபசனுக்கு அரசியலைக்கொடுத்துவிட்டு வனத்துக்குப் போனான். நபசனும் தனது புத்திரனாகிய புண்டரீகன் என்பவனுக்குப் பூமியைக் கொடுத்துவிட்டுத் தேவுலகம் போயினான். புண்டரீகனும் சேமதன்னுவானாகிய மகனிடத்திலே அரசியலை வைத்துவிட்டு வனத்துக்குப் போயினன்.

சேமதன்னுவான் சனங்களைப் பாதுகாத்தலிற் கண்ணுங் கருத்துமாயிருந்தான். அவனுக்கு புத்தத்தில் முன்னே செல்லும் பெருவலியுடைய தேவாரீகன் என்னும் புத்திரன் பிறந்தான். நற்குணங்கள் எல்லாம் ஒருங்கு திரண்டு உருவெடுத்தாலொத்த அந்தச் சேமதன்னுவான் நான்கு வருணங்களையும் காக்கும் பாரத்தைத் தனது புத்திரனாகிய தேவாரீகனிடம் பொறுப்பித்துத் தேவ உலகம் போனான். புலன்களைவென்ற தன்மையினுற் தேவாரீகன் பகைவர்களாலும் விரும்பப் பட்டவனாய் விளங்கினான். அவனுடைய மதுரமான வசனங்கள் பயந்தோடும் மான்களையும் கவரும் சக்தியுள்ளன. தேவாரீகன் அகிருகு என்னும் ஓர் புத்திரனைப் பெற்றான். அவன் இழிந்தோர் உறவு இல்லாதவனாயும் எல்லாவலிமையும் உள்ளவனாயும் இருந்தான். புருடருடைய விசேடங்களை அறிந்தவனும், நிபுணனுமாகிய அந்த அகிருகு என்பவன், கடவுளைப்போல் தவறிப்போகாத உபாய வழிகளைபுடையவனாய் நான்குதிக்குகளையும் அரசாண்டான். அகிருகு பரலோக யாத்திரை சென்றபோது அவன் மகன் பாரியாத்திரன் இராசலக்குமியின் நன்மையைப் பெற்று அரசியல் நடாத்தினான். பாரியாத்திரனுக்குத் தற்பலகைபோலும் விசாலமுள்ள மார்பையுடைய சீலன் என்

னும் புத்திரன் இருந்தான். அவன் சத்துருக்கள் யாவரையும் வெற்றிகொண்ட வீரனாயினும் பிறரற் புகழ்ப்பட்ட பொழுது நான் அடைபவனாய் இருந்தான். சிலன் போகங்கள் அனுபவிக்கும் நோக்கமாகத் தனது புத்திரன் உன்னுடைய அரசியற்பொறுப்பைக் கொடுத்தான். இவ்வரசன் எல்லா அரசர்களுக்கும் தலைவனாக விளங்கினான்.

இவன்பின் வச்சிரநாபன் என்னும் புத்திரன் இந்திரனை ஒத்த வலியையும், இடியையொத்த முழக்கத்தையும் பொருந்தினவனாக விளங்கி அரசு புரிந்தான். சங்கணன் என்னும் புத்திரன் வச்சிரநாபனுக்குப்பின் அரசாண்டான். சங்கணனுக்கு வியூஷிதாசுவன் என்னும் ஓர் புத்திரன் பிறந்தான். இவன் பச்சைக்குதிரை பூண்ட தேரையுடைய சூரியனை ஒத்த மகிமைபுடையவனும் அச்சுவினி குமாரரைப் போல் அதிக சிறப்புள்ளவனுமாய் இராச்சியத்தை யாண்டான். அவன் காசிவிசுவேசரனை உபாசித்துத் தானே தன் மகனாகிய விசுவசகன் என்னும் பெயருடன் பிறந்தான். அவன் பூமிபிலுள்ள சகலருக்கும் சிநேகிதனாய் பூமியை இராட்சிப்பவனாயும் இருந்தான். விட்டுணுவின் அம்சமாகிய இரணியநாபன் பிறந்தபொழுது வாபுவோடு கூடிய அக்கினி மரங்களை அழிப்பதுபோல் இவன் பகைவர்களை அழித்தான். விசுவசகனும் கீழ்ப்பருவம் அடைந்ததினால் நித்தியானந்தத்தைப் பெற விருப்பமுள்ளவனாய் முழந்தான் வரையும் நீண்ட புயமுள்ள அந்த இரணியநாபனை இராசாவாக்கித் தான் மரவி பூண்டு துறவியானான். சூரியவமிசத்திற்கு ஒளிபோன்றவனும் உத்தரகோசல நாட்டுக்கு அரசனும், சோமயாகஞ் செய்தவனும் ஆகிய இரணியநாபனுக்கு இரண்டாஞ் சந்திரன் எனத்தகுந்த கௌசல்வியன் என்னும் புத்திரன் ஒருவன் பிறந்தான். கௌசல்வியன் தனக்குட்பின்

புத்திரனாகிய பிரமிட்டனை இராச்சியத்தில் வைத்தான். பிரமத்தோடு இரண்டறக் கலக்கும் பக்குவமுள்ள அந்த அரசனுக்குக்கீழ் எல்லாச்சனங்களும் அமைதியோடும் வாழ்ந்தார்கள். பிரமிட்டனுக்குப் புத்திரன் என்னும் ஓர் பெரும் மகவு பிறந்து பிதாவுக்குத் தொண்டு செய்ததினால் பெரும் புகழை ஈட்டினான். பிரமிட்டனே தனது மகனின் உதவியைக் கொண்டு தனது குலப்பெருமையை நாட்டிப் பின்மேற்கதியடைந்தான். புத்திரன் மனைவி இரண்டாம் பூசநட்சத்திரம் எனத்தகும் புஷ்யன் என்னும் புதல்வனைப் பெற்றான். புத்திரன் தன்மகனிடம் இராச்சிய பாரத்தைக் கொடுத்து, சைமுனி முனிவரையடைந்து யோகவித்தை யைக் கற்றுச் சுவர்க்கம் புக்கான். பின்னர் விஷ்யன் புத்திரனாகிய துருவாசந்தி என்பவன் அரசனானான். துருவாசந்தியும் வேட்டையாடும் பொழுது சிங்கத்தினர் றுக்கப்பட்டு இறப்பை எய்தினான். இவன் இறக்கும் பொழுது சுதர்சனன் என்னும் புத்திரன் குழந்தையாய் இருந்தான்.

இவ்விஷயங்களை அறிந்த மந்திரிமார்கள் அந்தக் குழந்தைக்கு விதிமுறைப்படி அரசரிமைப் பட்டஞ் சூட்டினார்கள். இரகுவமிசத்தில் இவ்விளம் பருவமுள்ள குழந்தையரசன், ஆகாசத்திற் பாலசந்திரன் போலவும், காட்டில் தனிச்சிங்கக் குட்டிபோலவும் நீரில் தாமரை அரும்புபோலவும் நின்று விளங்கினான். இந்த அரசிளங்குமரன் வயசிற சிறியவனாயினும் அழிவிற பெரியவனாய் இருந்தான். முடியுடை மன்னர் எவருள்ளும், பொற்பிடத்துக்குச் சற்றுமே லுள்ள பாதங்களை வணங்காதார் இல்லை. நீலரத்தினம் சிறிதாய் இருந்தாலும் அதனை மகா நீலம் என்று கூறுதல் போல இவன் சுகவாய் இருந்தாலும் விசேடம்பற்றி மகாராசன்

என்று புகழப்பட்டான். சாமரைகள் வீசப்படுபவனும் இரு கன்னங்களிலும் மயிர்க் கூந்தல்களைபுடையவனுமாகிய அந்த அரசனது கட்டளையைச் சமுத்திரந்தானும் மறுக்கவில்லை. வாகைப் புஷ்பம்போலும் மெதுவான சரீரத்தையுடைய அவன் ஆபரணங்களை அணிவதினாலும் களைப்படைந்தான். மெலிந்த சரீரத்தை உடையவனாய் இருந்தும் இராச்சியபா ரத்தை இலகுவிறாக்கினான். அவன் அக்ஷாங்களைப்பற்றி முற்றிய அறிவை எப்பொழுது பெற்றானோ அப்பொழுதே பெரியோர் சகவாசத்தினால் இராச்சிய பரிபாலன ஞானத்தையும் முற்றாகப் பெற்றான். வயசுசெல்லச் செல்லப் பரம்பரை யாபுள்ள விசேடகுணங்கள் அவனிடத்திற் காணப்பட்டன. ஆசிரியருக்குப் பிரயாசமின்றித் தர்மார்த்த காமமாகிய புருஷார்த்தங்களைப்பற்றி நன்கு கற்றான். அவன் வாலிபப் பருவம் அடைந்ததும் பெண்கள்பலர் அவனை மோகித்தனர்.

கல்வி கேள்விகளில் மேம்பட்டவனும் இந்திரியங்களை வென்றவனும் ஆகிய சுதரிசனன் தனது புத்திரானாகிய அக்

அக்கினி கிளிவருணனைச் சிங்காசனத்திலிருத்தி
நைமிசாரணியம் சென்று அரசன்மனை
வருணன் யிற் கிடைத்த சௌகரியங்களை மறந்த
வனாய்த் தபஞ்செய்து கொண்டிருந்

தான், அக்கினிவருணன் அரசியல் நடாத்தும் விடயத்திற் சிரமப்படவில்லை. அவன் அரசியற்பொறுப்புக்களை மந்திரி மாரிடம் கொடுத்துவிட்டுப் பெண்களுடன் கொண்டாடுவ தில் முழுக்காலத்தையும் செலவிட்டான். சனங்கள் அவ னைப் பலமுறை காண விரும்பியும் அவனை நேரில் ஒரு முறையும் சந்திக்கவில்லை. சிலைவேளைகளில் மந்திரிமார் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி தனதுபாதங்களை பலகணிவா யிலின் வெளியே வைத்திருப்பான். அப்பொழுது அவனைப்

பார்க்க விரும்பிய சனங்கள் தாமரைப் பூப் போன்ற அவனு டைய பாதங்களுக்கு வேண்டியவாறு பூசைகள்செய்து செல்வார்கள். இவன் எப்பொழுதும் விணைவார்த்தியம் கை யில் ஏந்தியவனாய் பல மகளிரோடு கூடவிருந்து காலக் கழிப் பது வழக்கம். புலதுகர்ச்சியில் மனம் நோக்கிய இவன் இராச்சிய பரிபாலனஞ் செய்ய இயலாதவனாய் இருந்தான். தூர்நடத்தை யுள்ளவனாய் இருந்தபோதிலும் மற்றைய அரசார்களின் இவனைக் கண்டிக்க இயலாதவராயினர். சிறிது சிறி தாகக் சிற்றின்பவாழ்வில் அமிழ்ந்தினதின் பயனாக இவன் வியாதியாளாகக் காணப்பட்டான். இவன் வைத்தியர்கள் பலமுறை கூறிய புத்திமதிகள் ஒன்றையும் கேட்கவில்லை. கயநோய் காரணமாக இவன்முகம் வெளிநிற்று. வேலைக் காரர் உதவியின்றி நடக்கமுடியாமல் இருந்தான். ‘அரச னுக்கு யாது தீங்கு சம்பவித்ததோ?’ என ஐயமும் சனங்க ளுக்கு, மந்திரிமார் “அரசன் பிள்ளைப்பாக்கியம் பெறும் பொருட்டு இப்போது தபஞ் செய்கிறான்” என்று சொல்லி வியாதி விஷயத்தை மறைத்தார்கள். மந்திரிமார்கள் வியாதி யை நீக்கும்பொருட்டு அந்தியேட்டி முறைகளை அறிந்த புரோகிதரோடு யாகாக்கினி வளர்ப்பதாகப் பாசாங்கு பண்ணி மூட்டப்பட்ட சுவாலையையுடைய அக்கினியிலே அரசனை இரகசியமாக வைத்தார்கள். ஊரிலுள்ள பிரமுகர் கள்யாவரும், மந்திரிமார்களும் அரசன் மனைவி சோபனமான கருப்பம் தரித்திருக்கிறாள் என்பதை அறியலானார்கள். இராசலக்குமியும் அவளை அடைந்தது. அரசனுடைய மர ணத்தினால் உண்டுபண்ணப்பட்ட சோகத்தின் காரிய மாகிய உட்டணக் கண்ணீர்களினாற் சுடப்பட்ட கருப்ப மானது பொற்குடவாயிலாக விடப்பட்டதும் இரகுலமிச விதிமுறை அபிஷேகம் பண்ணப்பட்டதுமாகிய நீரினால் குளிர்த்தியடைந்தது. பிரசவ சமயம் எதுவோ என எதிர்

பார்க்கும் ஈனங்களின் விருத்தியின் பொருட்டு பொற் சிங்
காசனத்தில் வீற்றிருப்பவளாகிய இராணி பரம்பரையாய்
வந்த மந்திரிமார்களுடைய பேருதவியைக்கொண்டு தனது
கணவனது இராச்சியத்தை ஒருவித குறைபுமின்றி நடாத்
தினான்.

அக்ஷரம் - எழுத்து.
அகற்றல் - நீக்கல்.
அகாலம் - அல்லாதகாலம்.
அங்கதேசம் - வங்காளதேசத்தில்
ஒருபகுதி.
அங்கீகரித்தல் - உடன்படல்.
அசரீரி - ஆகாயவாணி. அ - இன்
மை. சரீரி-சரீரமுடையது.
அசுவம் - குதிரை.
அஞ்சுதல் - பயப்படல்.
அடக்கல் - ஒடுக்கல்.
அணிகலம் - ஆபரணம்.
அணிமை - சமீபம்.
அணை - நீர்தடுக்கும் வரம்பு.
அத்தியயனம் - படித்தல்.
அதிதெய்வம் - ஆளுந்தெய்வம்;
அதிட்டிக்கும் தெய்வம்.
அந்தப்புரம் - அரசன் மனைவியி
ல்வம்.
அந்தியாகாலம் - முடிவுகாலம்; ம
ரணகாலம்.
அநுசீவிகள் - பிறர்துணைகொண்
டு சீவிப்போர்; வேலைக்காரர்.
அறித்தியம் - அழிவுள்ளது; நித்
தியமல்லாதது.
அநுபவித்தல் - தானேகண்டறி
தல்; துய்த்தல்.
அநுமதி - உத்தரவு; சம்மதி.
அபரபக்கம் - பெளர்ணிமைக்குப் பி
ன் வரும் பதினைந்து திதிகொ
ண்டபக்கம்.
அபயம் - அடைக்கலம்.
அபானவாயு - பத்துவாயுக்களி
லொன்று; மலசலங்கழிய வகை
செய்யும்.
அம்சம் - பங்கு.

அமர்தல் - இருத்தல்.
அமைச்சர் - மந்திரிமார்.
அமைதல் - பொருந்தல்.
அர்த்தம் - பொருள்.
அரக்கி - இராக்கத்தமகள்.
அரம்பை - தேவப்பெண்.
அரிசந்தனம் - ஐந்தருக்களிலொ
ன்று; மஞ்சள்.
அருக்கியம் - நீர்கொண்டெசெய்யு
ம் ஓர் வழிபாடு.
அருந்துதல் - உண்ணல்.
அரும்பு - மலருமுன் பூவின்
உறுப்புக்களை யடக்கி யிருக்கும்
ஒரு புடைப்பு வடிவம்.
அலங்காரம் - அழகு.
அவதாரம் - பிறப்பு.
அவந்தி - சப்தபுரிகளுள் ஒன்று.
இது தற்காலத்தில் உச்சயினி
(Ujjayini) எனப்பெயர் பெ
றும்.
அவமதித்தல் - இகழ்த்தல்.
அவி - தேவர்கட்கு வேள்வியில்
கொடுக்கும் உணவு.
அழல் - அக்கினி.
ஆற்றம் - சோர்வு; துக்கம்.
ஆச்சிரமம் - முநிவர்வாசம்.
ஆசீர்வாதம் - வாழ்த்துக்கூறல்.
ஆதித்தன் - சூரியன்
ஆயம் - மகளிர் கூட்டம்.
ஆரியாய்! - அழகுடையவனே!
இங்கிதம் - இனிமை; கருத்தினை
க்குறிப்பிக்கும் உறுப்பின் தொ
ழில்.
இடர் - துன்பம்.
இடித்தல் - கெடுத்தல்.
இடையூறு - விக்கிரமம்; தடை.

இராச்சியம் - இராசாவின் ஆளு
கைக்குரிய இடம்.
இராமன் - அழகுடையவன்.
இருக்கை - ஆசனம்.
இருதுகாலம் - கர்ப்பம் தரிக்கக்
கூடிய காலம்.
இருபிறப்பாளர் - அந்தணர்; உப
நயநத்துக்கு முன்பொரு பிறப்
பும் பின்பொரு பிறப்புமாகிய
இரு பிறப்பினை யுடையராத
லின்.
இல்லறக்கிழத்தி - மனைவி.
இழுக்கு - குற்றம்; வழி.
இறும்புது-அதிசயம்; பெருமை.
ஈட்டல் - சம்பாதித்தல்; திராட்
டல்.
ஈதிவாதை - வேதனை செய்யும்
நோய்; அதிகமழை, மழையின்
மை, விட்டில், கிளி, எலி, அ
ணுகியிருக்கும் அரசன் எனப்
படும் ஆறினாலும் வருங்கேடு.
உத்தரம் - வடக்கு.
உத்தரீயம் - உடம்பின்மேல் அணி
யும் சீலை.
உதித்தல் - தோன்றல்.
உபசாரம் - தொண்டுசெய்தல்; மு
கமன் வார்த்தை கூறல்.
உபவாசம் - உணவின்றி யிருத்
தல்.
உபாசித்தல் - வழிபடல்.
உபாயவழிகள் - அவை இன்சொ
ல் வேறுபடுத்தல், கொடுத்தல்,
தண்டித்தல் என்னும் நான்கு
மாம்.
உரையாடல் - சொல்லல்.
உற்பத்தி - தொடக்கம்.

உற்பவம் - டிறப்பு.
உறவு - சம்பந்தம்.
உறுப்பு - அவயவம்; உடல்.
உன்னதம் - உயற்சி.
உளறு - இடையூறு.
எண்ணிலவாய் - அளவில்லாததா
ய்.
எளிதில் - இலகுவில்.
எளிமை - வலியின்மை.
ஏகச்சக்கரவர்த்தி - தனியானே
செலுத்துவோன்; மற்றொரு
வரைப் பணியாது தனியார்
வோன்.
ஐந்தரு - ஐந்துமரங்கள்; அவை
யாவென:- சந்தனம், அரிசந்
தனம், மந்தாரம், பாரிசாதம்,
கற்பகம் என்பன.
ஐயம் - சந்தேகம்.
ஒற்றர் - அரசார்க்குரிய ஐம்பெ
ருங் குழுக்களில் ஒருவர். அவர்
மறைந்து சென்று இரகசியங்
களை ஆராய்வார். ஒற்று - ஆரா
ய்தல். அர் - விசுதி.
ஒழுக்குதல் - நடத்தல்.
ககுத்தன் - சூரியமரபிலுள்ள ஓர்
அரசன்.
கடிதல் - தண்டித்தல்; கோபித்
தல்.
கடிமணம் - விவாகம்.
கணை - பாணம்.
கடுவாய் - ஒரு வகைப் புலி.
கதி - வழி.
கதுமென - விரைவாக.
கபடம் - வஞ்சனை.
கந்தமூலம் - கிழங்கு.
கயம் - இருமல்; காசநோய்.

கருதுதல் - நினைத்தல்.
கலக்கம் - துன்பம்.
கலிங்கம் - சென்னைக்குச் சிறிது
தூரம் வடக்கே சூட்டாய்க்
(Cuttack) வரையுமுள்ள தே
சத்தைக் குறிக்கும்.
கவர்தல் - களவாடல்; பிடித்தல்;
வசிகரித்தல்.
களிற்றுயானை - ஆண்யானை.
களைதல் - நீக்குதல்.
காதம் - எழரை நாழிகை வழித்
தூரம்; பத்து மைல்.
காதல் - விருப்பம்.
காந்தி - ஒளி.
காமரூபம் - வங்காளத்துக்கு வட
கிழக்கேயுள்ள அசாம் (Assam)
நாட்டில் ஒருபகுதி.
கார்த்தவீரியன் - யது குலத்திலே
வந்த கிருதவீரியன் என்பவ
னுடைய மகன். தத்தாத்திரோ
ய முனிவருடைய அருளினா
லே ஆயிரங் கையடைதல் முத
லிய வரங்களைப் பெற்றவன்.
இராவணனைக்கயிற்றினூற் பிணி
த்துத் தன்னகர்க்குக் கொண்டு
வந்தவன்.
கிரணம் - ஒளி.
கிரமம் - ஒழுங்கு.
கிருபை - அருள்; தனய; உயிரின்
நுயரை மாற்ற விரும்புதல்.
கிளர்தல் - நிறைதல்; வளர்தல்.
கீதம் - இசைப்பாட்டு.
குசலம் - நன்மை.
குணம் - தன்மை; பண்பு.
குலைத்தல் - அழித்தல்.
குவை - கூட்டம்.

கேண்மதி - கேட்டுதி.
கைம்மாறு - எதிர்பாரம்.
கோபதாபம் - கொடுங்கோபம்.
கோரம் - கொடுமை.
சகவாசம் - கூடவசித்தல்.
சங்கமம் - இரு ஆறுகள் கூடும்
இடம்; ஆறுங்கடலும் கலக்கும்
இடம்.
சஞ்சரித்தல் - வாசஞ்செய்தல்.
சதக்கிருது - நூறுயாகம் செய்த
வன்; இந்திரன்.
சதாசாரம் - நல்லொழுக்கம். சத்-
ஆசாரம். சத்-நன்மை. ஆசாரம்
- ஒழுக்கம்.
சம்மோகனம் - மயக்கத்தைக் கொ
டுப்பது.
சமாதி - மெளனம்; யோகத்திருத்
தல்.
சயம் - வெற்றி. [த்தல்.
சயமரம் - தானே கணவனை வரி
சலக்கிரீடை - நீர் விளையாட்டு.
சாகம் - எழுதிவுகளில் ஒன்று.
அவை நாவல், இறவி, குசை,
கிரவுஞ்சம், புட்கரம், தெங்கு,
கமுகு என்பன. (இவ்வெழு
வகைப் பொருளும் அவ்வத்
தீவின் மிக்கன வாகையாலி
வற்றாற் பெயர்பெற்றன.)
சான்று - சாட்சி.
சிரமம் - இளைப்பு; வருத்தம்.
சிலம்பு - காலணி.
சிறுநீர் - மூத்திரம்.
சிறல் - கோபித்தல்.
சுவாத்தியம் - ஆரோக்கியம்.
சேட்டை - செயல்; குணங்கெட்
டதொழில்.

சேவை - வழிபாடு; தொண்டு.
சோகம் - ஊக்கம்.
சோலை - கங்கையாற்றுடன் கலக்கும் ஓர் சிற்றாறு. (River Sone)

சோபனம் - நன்மை. சந்தோசம்.
சோமபாகம் - ஒருவகை யாகம்.
சோரம் - களவு. [ஈம.
சௌகரியம் - சுகம்; ஆயாசமின் தக்கினை - யாகமுடிவில் புரோகிதருக்குக் கொடுக்கும் திரவியம்.
தகனஞ்செய்தல் - எரித்தல்.
தசரதன் - பத்துத்திக்கிலும் செல்லும் தேவையுடையவன்.
தசம் - பத்து. இரதம் - தேர்.
தணிதல் - குறைதல்.

தண்டகாரணியம் - தண்டகன் என்பவனுடைய நாடாயிருந்து சுக்கிரசாபத்தாற் காடான இடம்.
தபோவனம் - முனிவர் தபஞ்செய்யுங் காடு.

தம்பதி - கணவனும்தலைவியும்.
தம்பித்தல் - நிறுத்தல்; தடுத்தல்.
தர்சனம் - காட்சி.
தழைத்தல் - வளர்தல்; வாழ்ந்திருத்தல்.
தவிர்த்தல் - நீக்கல்.

தீர்க்குத்திரம் - நீடியகாலத்துக்கு இடைவிடாது செய்யும் ஓர் வகையாகம்.
துகன் - புழுதி; தூசி.
துதியைப்பிறை - இரண்டாம் பிறை.

துபத்தல் - விடுதல். [தம்.
துய்மை - குற்றமின்மை; பரிசுத்

தெளிதல் - அறிவு பெறுதல்.
தேயு - அக்கினி.
தேவராசன் - இந்திரன்.
தைத்தியர் - அசுரர்.
தொந்தம் - தொடர்பு; நெடுங்கோபம்.

தோனக - மயில்.
தேரந்திரன் - அரசன்.
நாணம் - வெட்கம்.
நாமதேயம் - பெயர்.
சாரதர் - தேவமுனிவருள்ளே ஒருவர்; இவர் பிரமாவின் மனத்திற் றேன்றினவர்.

நினைதமொழி - வசை மொழி.
விமித்தம் - காரணம்.
பியமம் - நிச்சயம்.
கீர்த்தாரை - நீர் ஒழுக்கு.
கிலாமுற்றம் - வீட்டின் மேல் வெளியாயிருக்கும் முற்றம்.
சிபுணன் - சாயர்த்தியவான்.
நுகர்தல் - அனுபவித்தல்.
நெறி - முறை.

பங்கம் - தோல்வி; இடையூறு.
படங்கு வீடு - சீலைவீடு.
பதவி - நிலை; கதி.
பதுமை - பொம்மை.
பயத்தல் - விளைத்தல்.
பரதவர் - கரையார்.
பரமாத்மா - கடவுள்.
பரலோகயாத்திரை - மேலுலகம் போதல், இறத்தல்.

பரவசம் - அறிவு சோர்வு.
பராக்கிரமம் - சரீரசாமர்த்தியம்.
பரிதாபம் - கவலை; ஊக்கம்.
பரிபாலனம் - பாதுகாத்தல்.
பரியந்தம் - எல்லை.

பரிவாரம் - குழந்து நிற்கும் சனங்கள்.
பரிவேடம் - சந்திர சூரியரைச் சூழத்தோன்றும் வட்டம்.

பரிமளம் - மிகுமணம்.
பரிவு - அன்பு; ஆயர்.
பருவம் - காலம். [யில்.
பலகணி - காற்றுப் போகும் வாழி - குற்றம்.

பறவு - பட்சி.
பறித்தல் - கொய்தல்.
பன்னசாலை - முனிவர் வாசம்.
பாணம் - அம்பு.
பாதகம் - குற்றம்.

பாதுகை - மிதிவடி.
பாம்புரி - பாம்புச்சட்டை.
பாயசம் - பார்சோறு.

பாரசீகம் - இந்தியாவுக்குமேற்கே யுள்ள ஒரு மகமதிய ராச்சியம். (Persia.)
பராட்டல் - மெச்சுதல்.
பிடி - பெண்யானை.

பிண்டம் - பிதிரர்களுக்குக் கொடுக்கும் அன்னத்திரள்.
பிரகைகள் - சனங்கள்.
பிரதாபம் - கீர்த்தி.

பிரமுகர் - மேன்மக்கள்; தலைவர்.
பிராணன் - இதயத்தியங்கும்வாயு.
பிரார்த்தித்தல் - வணங்குதல்.

பிளிற்றெலி - ஆரவார ஒலி.
புக்குதல் - உட்செல்லல்.
புங்கவர் - உயர்ந்தவர்; தலைவர்.
புட்பகம் - குபேரன் விமானம்.

புருடார்த்தம் - புருடனுக்கு அமைந்திருக்க வேண்டிய பொருள்கள்.

புருடோத்தமன் - விட்டுணு; புருடருக்குள் உத்தமன்.

புரோகிதர் - குருமார்.
புலன்கள் - பஞ்செந்திரியங்கள்.
பெருந்தேவி - அரசன் மனைவி.
பேறு - செல்வம்; மெல்லிலை.

பொய்கை - வாலி.
பொலிவு - நிறைவு; அழகு.
பொழில் - சோலை.

பொள்ளென - விரைவாக.
பொறுப்பு - பாரம்.
பொன்றுதல் - அழித்தல்.
பெளத்திரன் - புத்திரன் மகன்.

மகத்துவம் - மேன்மை.
மகவு - பிள்ளை.
மண்டுதல் - மிகுச்செல்லல்; நெருங்குதல்.

மத்தகம் - நெற்றி; தலை.
மதுரம் - இனிமை; பிரியம்.
மயன் - அசுரத்தச்சன்.
மரபு - வமிசம்.

மரவுரி - நார்ச்சீலை.
மலயம் - மேற்குக் கட்ட (Western Ghats.) மலைத் தொடர் பில் ஓர் பகுதியாகும் பொதியமலை. அங்கே சந்தனமரங்கள் மிகுதியும் உண்டு.

மாயம் - பொய்.
மித்திரன் - நண்பன்.
முகராகம் - முகநிறம்.

முயலுதல் - முயற்சி செய்தல்.
மூர்ச்சை - மயக்கம்.
மூர்த்தம் - உடம்பு.

மேகலை - மகளிர் இடையில் அணியும் தூன்மலை.
மேற்கதி - மோட்சம்.

மொள்ளுதல் - அள்ளுதல்.

மோகித்தல் - ஆசை கொள்ளல்;

வீரும்புதல்.

யாகாதிபதி - இந்திரன்.

யோகம் - தியானம்.

வங்கம்-வங்காளதேசம்(Bengal.)

வசந்தம் - இளவேனிற்காலம்(சித்
திரை, வைகாசி.)

வசிகரித்தல் - கவருதல்.

வதம் - வார்த்தை.

வந்தனை - வழிபாடு.

வம்பு - வீண்.

[வழி.

வரலாறு - சம்பவம்; வருதலின்

வலத்தல் - சூழுதல்; கட்டல்.

வழுவுறுதல் - கேடடைதல்.

வாகுவலையம் - தோளணி.

வாதை - துன்பம்.

வாளாமை-கேளாமை; மௌனம்.

விசிட்டம் - சிறப்பு; தகுதி.

வித்தாரமாய் - விரிவாய்.

விபரீதம் - வேறுபாடு.

விமானம் - தேர்; தேவரின் ஊர்தி.

விருந்தோம்பல் - விருந்தாக வந்
தோரைப் பேணல்.

வெருவுதல் - அஞ்சுதல்.

வேடம் - உடை முதலியவற்றால்

வேறுவடிவாவது.

வேத்தவை - அரசச்சபை.

வேதாங்கம் - வேதத்துக்கு உறுப்

பாயுள்ள நூல்கள்.

வேள் - மன்மதன்.

வைரம் - நெடுங்கோபம்.

வ ம் ச ர வ ழி .

விவச்சுவரன்.

வைவச்சுதன்.

திலீபன்.

இரகு.

அயன்.

தசரதன்.